

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 82

Comissió de Justícia

Sessió 4, dijous 18 d'octubre de 2018

Presidència de l'I. Sr. Joan Josep Nuet i Pujals

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixences acumulades d'una representació d'Unió de Pagesos i d'una representació de la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès per a informar sobre els problemes sorgits per immatriculacions de béns públics i privats de l'Església 357-00103/12 i 357-00104/12	4
Proposta de resolució sobre la Ciutat de la Justícia de Tarragona 250-00155/12	27
Proposta de resolució sobre la implantació d'un servei comú de notificacions i embarcaments als jutjats de Tarragona 250-00160/12	33
Proposta de resolució sobre la presència equilibrada de dones i homes en la Comissió de Codificació de Catalunya (retirada) 250-00171/12	38
Proposta de resolució sobre la situació penitenciària de les persones empresonades per la seva activitat política 250-00213/12	39
Proposta de resolució sobre la retirada d'un monument franquista de Montserrat 250-00292/12	46
Proposta de resolució sobre l'impuls de la renovació del sistema de refrigeració dels jutjats de Sabadell 250-00307/12	53

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 4 de la CJ

La sessió de la Comissió de Justícia (CJ) s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix Joan Josep Nuet i Pujals, acompanyat de la vicepresidenta, Carmen de Rivera i Pla, i de la secretària, Irene Fornós Curto. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents els diputats Susana Beltrán García, Munia Fernández-Jordán Celorio, Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois, Lorena Roldán Suárez i María Francisca Valle Fuentes, pel G. P. de Ciutadans; Eusebi Campdepadrós i Pucurull, Gemma Geis i Carreras, Saloua Laouaji Faridi, Teresa Pallarès Piqué, Eduard Pujol i Bonell i Ferran Roquer i Padrosa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Magda Casamitjana i Aguilà, Antoni Castellà i Clavé, Adriana Delgado i Herreros i Marc Sanglas i Alcantarilla, pel G. P. Republicà; Rosa Maria Ibarra Ollé, Ferran Pedret i Santos i Alícia Romero Llano, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Santi Rodríguez i Serra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el coordinador nacional d'Unió de Pagesos, Joan Caball Subirana, acompanyat de Joan Casajoana Vives, i el membre de la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès Andrés Valentín González.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació d'Unió de Pagesos davant la Comissió de Justícia per a informar sobre els problemes sorgits amb algunes immatriculacions de béns públics i privats de l'Església (tram. 357-00103/12). Comissió de Justícia. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació de la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès davant la Comissió de Justícia per a informar sobre la seva experiència en la resolució de problemes per immatriculacions de béns públics i privats de l'Església (tram. 357-00104/12). Comissió de Justícia. Compareixença.

3. Proposta de resolució sobre la Ciutat de la Justícia de Tarragona (tram. 250-00155/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 73, 8; esmenes: BOPC 121, 41).

4. Proposta de resolució sobre la implantació d'un servei comú de notificacions i embargaments als jutjats de Tarragona (tram. 250-00160/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 73, 15; esmenes: BOPC 121, 42).

5. Proposta de resolució sobre la presència equilibrada de dones i homes en la Comissió de Codificació de Catalunya (tram. 250-00171/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 77, 56; esmenes: BOPC 121, 43).

6. Proposta de resolució sobre la situació penitenciària de les persones empresonades per la seva activitat política (tram. 250-00213/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 100, 28; esmenes: BOPC 157, 5).

7. Proposta de resolució sobre la retirada d'un monument franquista de Montserrat (tram. 250-00292/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 126, 90; esmenes: BOPC 157, 14).

8. Proposta de resolució sobre l'impuls de la renovació del sistema de refrigeració dels jutjats de Sabadell (tram. 250-00307/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 136, 75; esmenes: BOPC 170, 15).

El president

Bé, bon dia. Començarem la Comissió de Justícia.

Compareixences acumulades d'una representació d'Unió de Pagesos i d'una representació de la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès per a informar sobre els problemes sorgits per immatriculacions de béns públics i privats de l'Església

357-00103/12 i 357-00104/12

El primer punt de l'ordre del dia és la compareixença d'un representant d'Unió de Pagesos davant d'aquesta comissió per informar sobre els problemes sorgits amb algunes immatriculacions de béns públics i privats de l'Església. I el punt número 2 és la compareixença d'una representació de la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès davant de la Comissió de Justícia per informar sobre la seva experiència en la resolució de problemes per immatriculacions de béns públics i privats de l'Església.

Si els sembla bé, substanciarem aquestes dues compareixences conjuntament, eh? Cada un dels compareixents té mitja hora, com a màxim, per poder fer la seva exposició. Per tant, crec que vostès ja han fet un comentari de com s'organitzaran, i en primer lloc li donaria al senyor Joan Caball, com a coordinador nacional d'Unió de Pagesos, la paraula, perquè fes una breu presentació.

Gràcies.

Joan Caball Subirana (coordinador nacional d'Unió de Pagesos)

Bé; gràcies, president, gràcies a tots els membres de la comissió, en primer lloc, per atendre la nostra petició de poder comparèixer avui dintre la Comissió de Justícia. És cert que som una organització agrària, però, a banda de defensar els interessos econòmics i professionals, també defensem els socials i, per tant, també ens interessa una cosa molt important, que és conservar els nostres pobles, les nostres masies i el patrimoni cultural del nostre país.

A banda de donar les gràcies, en primer lloc, per comptes de..., l'ordre l'invertirem: demanaríem que parlés primer l'Andrés, que fes un context de situació, com ha estat succeint..., són d'altres contrades, i en el conjunt de l'Estat; i després, doncs, el company Casajoana, membre de la Unió de Pagesos, que és qui té la responsabilitat de portar aquest tema. Ell explicarà per què i com, doncs, li ha acabat recaient, explicarà què és la feina que estem fent aquí i quina és la que podríem fer tots i què és el que demanarem finalment a la comissió, si té a bé escoltar..., després de la compareixença d'avui.

Per tant, res més. Passaria la paraula a l'Andrés, que sigui el que primer expliqui, no?, en aquest cas, que és membre de la Plataforma de Defensa del Patrimoni de Navarra, que agrupa més de dos-cents ajuntaments, i, a més a més, que és qui ha coordinat també una coordinadora a nivell d'estat –que també ho explicarà–, que, bé, a partir d'ara no teníem referent a Catalunya i ara, doncs, ens hi afegirem, perquè aquí hem començat una mica més tard, però això no vol dir que no hi hagi els mateixos problemes que en d'altres contrades.

Res més. Señor Valentín...

El president

Tiene usted la palabra. Darle, por supuesto, la bienvenida al Parlamento de Cataluña, a esta tierra hermana de Navarra. Adelante, por favor.

Andrés Valentín González (membre de la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...para poder presentar no solo nuestra experiencia, sino también la

problemática que representan en este momento las inmatriculaciones a lo largo y ancho de todo el Estado.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bien, aunque parezca obvio, tal vez merezca la pena empezar recordando qué es inmatricular: inscribir por primera vez un bien inmueble en el Registro de la Propiedad. Esto de «por primera vez» es importante, porque de entrada descartamos todos aquellos bienes que pudiesen ser de la Iglesia por donación, por herencia, por adquisición, por nueva construcción, etcétera, en las que no entramos para nada; nos estamos refiriendo exclusivamente a aquellas inscripciones que se hacen por primera vez, bien sean de bienes de dominio público, en su mayoría, o bien de dominio privado.

Esto arranca en 1946, parece indiscutible que en pleno franquismo, cuando una modificación de la Ley hipotecaria equipara la Iglesia católica con las administraciones públicas. La inmatriculación era un mecanismo previsto para que las administraciones públicas pudiesen registrar bienes de dominio público, pero –y aquí empieza la anomalía histórica– el franquismo le concede esta atribución también a la Iglesia católica, lo cual la equipara a una administración pública, cuando no lo es, obviamente. Esto ha permitido que de una manera opaca se hayan inscrito miles de bienes –luego hablaremos de cuántos.

Esta modificación se hace aún más problemática cuando el año siguiente, en el 47, en el reglamento se estipula que, cuando la Iglesia vaya a tratar de inmatricular un bien, bastará con la autocertificación del diocesano correspondiente, con lo cual se completa la figura anterior: la Iglesia tiene este mecanismo privilegiado, pero es que además bastará con que el diocesano –el obispo, el arzobispo, el...– certifique que ese bien es suyo para, con esa certificación, lograr inscribir en el Registro de la Propiedad un bien a su nombre.

Hay una cuestión de importancia, que es que ese reglamento introduce una peculiaridad, y es que excluye del procedimiento de inmatriculación los templos dedicados al culto; por una sencilla razón: porque se consideraba que eran de todos y que no hacía falta inmatricularlos.

Esto, no obstante, se incumple por parte de la Iglesia, bien de una manera directa –porque hemos encontrado numerosos casos en los que la Iglesia inmatricula bienes dedicados al culto con anterioridad a la reforma a la que haré referencia a continuación–, o bien lo hace de una manera encubierta, como por ejemplo –y es algo que hemos comprobado de una manera muy abundante en Guipúzcoa– se inmatricula un solar en el que se halla un templo parroquial y sus dependencias –el jardincillo, etcétera. Pero, ojo, esto, que puede parecer una cuestión menor, es enormemente importante, porque –y volveré sobre esta cuestión– pone de manifiesto las limitaciones de una posible publicación de un listado. Si no tenemos las notas simples, todo este contenido –la fecha en que se inscribió, el que en ese solar además haya más cuestiones...–, claro, luego nos podemos encontrar con que está inmatriculada la catedral de Sevilla, por ejemplo, y sus dependencias anexas, y resulta que una «dependencia anexa», así denominada, es ni más ni menos que la Giralda. O sea que las limitaciones del listado..., es importante.

Y entonces, como esta situación se venía reiterando, en el 98 Aznar introduce una modificación en la que permite a la Iglesia inmatricular bienes dedicados al culto, ¿eh? Y es a raíz de esta modificación cuando se produce una nueva oleada –pero digo «una nueva», no «la» oleada de inmatriculaciones, sino una nueva oleada.

Finalmente, en el 2015 se produce una nueva modificación de la Ley hipotecaria que elimina el procedimiento de las inmatriculaciones. Puede parecer una victoria, y en cierto modo lo es, pero hay que tener en cuenta dos factores: uno, que en esa fecha ya se había producido una primera sentencia del Tribunal Europeo de Derechos Humanos que consideraba las inmatriculaciones una violación continuada de

los derechos humanos, y por otro lado, que la movilización ciudadana, la actividad de los movimientos sociales frente a las inmatriculaciones cada vez era más importante. De ahí que esta modificación sea, de alguna manera, fruto de la presión que se venía ejerciendo. Pero es que además se introduce un elemento gravísimo, y es que bendice todo lo inmatriculado con anterioridad –«amnistía registral», lo denominamos nosotros.

¿De cuántos estamos hablando? Bueno, aquí hay una problemática asociada, que es la absoluta opacidad con la que se han registrado las inmatriculaciones. De hecho esto empieza en el 46, y hasta el 2007 no se descubre nada. Es más, nos consta que hay párrocos que desconocen que su parroquia estaba inmatriculada. La opacidad ha sido absoluta. Y en este sentido lo importante es ver un poco cómo han ido modificándose las respuestas.

Así, en el 2008, en respuesta a una petición del Parlamento de Navarra, la Dirección General de Registros y del Notariado entrega las notas simples de 1.087 bienes. Son los inmatriculados en Navarra entre 1998 y 2007. Claro, del 1946 al 2015 hay unos cuantos años más en los que de esos datos carecemos. Entonces, esta respuesta se realiza casi inmediatamente a la petición formulada por el Parlamento de Navarra.

Sin embargo, a continuación, y ya saltándonos al 2016, en una petición también del Gobierno de Navarra, el Ministerio de Justicia contesta que no dispone de dato alguno relativo a la inmatriculación de bienes de la Iglesia católica; absolutamente contradictorio con un hecho que se había producido unos años antes, que los había entregado.

Hay un cambio en el que, después de reiterar que no dispone de datos, el Gobierno de Rajoy contesta en el 2017, en octubre –mañana hará un año–, que se ha pedido al Colegio de Registradores de la Propiedad los datos de los bienes inmatriculados. El cambio nos parece enormemente importante.

Y la última concreción al respecto es la última respuesta, ya del Gobierno de Pedro Sánchez, en la que explica que está preparando el listado y que prevé publicarlo. Entonces, en ese momento nos encontramos.

No obstante, la consideración que nos merece esta respuesta, que es consecuencia de una proposición no de ley aprobada en el Congreso de los Diputados, es que tiene dos limitaciones muy claras. Una, el periodo temporal: habla del 98 al 2015. ¿Por qué no han de conocerse las inmatriculaciones anteriores al 98? Que además, con los datos parciales de que disponemos, son tan numerosas o más que las posteriores al 98. Y, por otro lado, habla de «listado». Ya he hecho referencia antes a las limitaciones que implica el disponer de listado y no de las notas simples.

En cualquier caso, lo que sabemos es: 1.087 en Navarra –y ya son más, porque en algunos ayuntamientos han conseguido los datos de todo el periodo–, 2.023 en Aragón, 523 en el País Vasco, 3.000 en Burgos, etcétera. De las de Cataluña hablará con mayor conocimiento luego Joan.

En cualquier caso, una referencia que utilizamos es la declaración pública que hizo Fernando Giménez Barriocanal, que ni más ni menos es el vicesecretario para Asuntos Económicos de la Conferencia Episcopal, haciendo referencia a entre treinta mil y cuarenta mil inmatriculaciones. A esto nosotros añadimos que sospechamos que se está refiriendo a las posteriores al 98, y además, que se está refiriendo a cada inmatriculación, cuando en una inmatriculación puede haber tranquilamente dos, tres, cuatro o cinco bienes inmatriculados. Por lo tanto, estamos hablando, sin lugar a dudas, de decenas de miles. Si esa cantidad ya es importante..., recordemos que en esas docenas de miles hay bienes como la mezquita, la Giralda, la catedral de Zaragoza, la catedral de Pamplona, etcétera, cuyo valor es incalculable. Por lo tanto, hablamos de un espolio monumental.

La respuesta ciudadana deriva del hallazgo en Tafalla, Navarra, de la inmatriculación de la parroquia; «la jodida casualidad», como dice el que encontró esto. Se da

cuenta de que no es solamente la parroquia de Santa María: también las otras parroquias de Tafalla, y también las parroquias de Olite y de los pueblos de alrededor; en definitiva, que eso es parte, no es más que la punta del iceberg de un problema mucho más amplio. Y a partir de ahí, de una manera muy rápida, se constituye la Plataforma de Defensa del Patrimonio Navarro, y ese mismo año se celebra la primera asamblea de concejales, de alcaldes y concejales, que ha jugado en la experiencia de Navarra un papel realmente protagonista como respaldo institucional de esta lucha por la recuperación de los bienes inmatriculados.

A partir de ahí, bueno, pues, una intensa actividad que combina las iniciativas institucionales ante los ministerios, el Parlamento, etcétera; la publicación de la primera obra que de alguna manera lo que hace es publicar y dar a conocer este problema, con el anexo de las 1.087 inmatriculaciones conocidas en Navarra; la celebración periódica –se han celebrado hasta el momento cuatro– de asambleas de alcaldes y concejales; la realización de actos en la calle –y uno ya tradicional, que empieza en el 2007, es la concentración ante el palacio episcopal para llevarle carbón hasta que devuelvan lo inmatriculado... Como decía, iniciativas parlamentarias y más movilizaciones.

Por ejemplo, cuando acuden altos cargos eclesiásticos a Pamplona a celebrar las jornadas nacionales de patrimonio cultural de la Iglesia, lo cual nos resultó realmente agresivo. O para denunciar –este es el tercero de los cuatro casos de los que tenemos noticia– los desahucios de los inquilinos que estaban en casas de cura inmatriculadas, casas que en la inmensa mayoría de los casos, ¿eh?, eran claramente del pueblo. Los pueblos normalmente tenían la casa del cura, la casa del maestro, la casa del secretario... Cuando se iba el maestro, la casa no se la llevaba el maestro ni pasaba a ser del Departamento de Educación. Ahora, si se iba el cura, la casa del cura pasaba a ser del arzobispado en primera instancia, pero, en definitiva, de un estado extranjero, del Estado Vaticano, dada la característica jerarquía de esta institución.

Otras actividades: la última asamblea de alcaldes y concejales; la última concentración ante el arzobispado, y una iniciativa que hemos considerado importante, la creación, dentro de la Federación Navarra de Municipios y Concejos, de un grupo de trabajo para afrontar el tema de las inmatriculaciones.

Hay una última iniciativa en el Parlamento de Navarra –dado que las anteriores habían tenido como respuesta del Gobierno de Rajoy la negativa– de una moción, que en este momento se está gestionando, para solicitar, en este caso al decanato de los registradores de la propiedad, las notas simples de las inmatriculaciones realizadas entre el 78 y el 2015. Esta vía del decanato es una vía que había dado frutos tanto en la comunidad autónoma vasca como en Aragón; de ahí que hayamos reformulado el destinatario de la petición: en vez de dirigirnos al Gobierno del Estado, dirigirnos a los registros, a través de sus decanatos.

Bien, termino con la experiencia de coordinación a nivel estatal. Ya hay algunos antecedentes. Por ejemplo, los que mueven en este momento solo cuatro instituciones, pero que trataban de buscar cincuenta diputados o senadores dispuestos a apoyar, a subscribir un pleito de inconstitucionalidad frente a la reforma del 2015, para tratar de evitar esa amnistía registral a la que hacía referencia antes. Lamentablemente, no se encontraron esos cincuenta diputados y senadores.

Estos antecedentes culminan en la creación de la Coordinadora por la Recuperación del Patrimonio Inmatriculado por la Iglesia Católica –abreviando, Recuperando–, que se constituye en octubre del 2016 en Pamplona. De ella forman parte ya más de una veintena de organismos, a los que esperamos sumar en la próxima asamblea, que tendrá lugar el mes que viene, una serie de organismos más.

Esta coordinadora presenta en el congreso, en febrero del 2017, dos iniciativas: una, recabando el listado, que es la que luego se convierte en una PNL que es aprobada por el Congreso y es a la que podría dar respuesta esa publicación del listado,

y otra, que nos parece importante aunque en este momento dudamos de que la vía parlamentaria le dé solución pero que es imprescindible planteársela, es un procedimiento de estudio para ver, sobre todo a raíz de la sentencia del Tribunal Europeo de Derechos Humanos, qué es lo que se hace en este Estado con las inmatriculaciones.

Hemos impulsado, concretamente en febrero del 2018, en Palencia –¡qué frío hacía!–, con motivo del lanzamiento del Año Europeo del Patrimonio Cultural, una concentración, que además pretendía entregar a las autoridades allí presentes –el presidente del Gobierno, el ministro de Cultura y el comisario de Cultura de la Unión Europea– las publicaciones realizadas y un escrito, que ya nos dijeron que era imposible entregárselas directamente, pero tuvimos la fortuna de que dos personas que, por ser cargos electos, estaban invitadas al acto pudieron entrar, y además, como daba la casualidad de que medían más de uno noventa, alguien los confundió con servicio de seguridad y les dijo: «Pónganse aquí, uno a cada lado de la puerta», lo cual posibilitó el que no solamente pudiesen entregar al ministro, al presidente del Gobierno y al comisario europeo las publicaciones, sino que además pudiesen grabarlo sin ninguna dificultad.

Y el reto inmediato que tenemos por delante a nivel de coordinadora sería la realización de un encuentro de cargos públicos el próximo 10 de noviembre en Zaragoza y, al día siguiente, la tercera asamblea de la coordinadora.

Este es nuestro recorrido. Y quedo a su disposición por si hay algo que comentar, aclarar o lo que sea.

Muchas gracias.

El president

Ara té la paraula el senyor Joan Casajoana.

Joan Casajoana Vives (membre d'Unió de Pagesos)

Sí; hola, bon dia a tots. Vull començar ficant un exemple. El bisbe de Solsona, fa dotze dies –el 6 d'octubre–, deia que l'any 2015 acabava per a l'Església catòlica la possibilitat d'immatricular béns sense disposar d'escriptura; per això la diòcesi i les parròquies van registrar temples i rectories dins el termini establert. Aquest bisbe és molt sincer, però, clar, es deu pensar que és molt impune, vull dir, no té cap tipus de vergonya de reconèixer, doncs, que ho van fer perquè fer-ho en aquell moment..., es podia fer sense disposar d'escriptures. Això, el bisbe sabia perfectament que més tard no ho podria fer.

Hem de recordar que el Congrés dels Diputats, l'any 2014, va fer la llei, que no es va publicar fins l'any 2015. És a dir, el PP va retardar un any la publicació del Projecte de Llei de reforma de la Llei hipotecària i de la Llei del cadastre immobiliari. Per tant, el 2014 ja sabia, el bisbe de Solsona, que el 2015 hi hauria coses que no les podria fer. Sabia que el 2015 s'acabarien, amb la nova llei, els privilegis de l'Església. Sabia que els bisbes ja no podrien exercir de notaris, que no podrien fer certificacions de domini, que haurien de passar per les notaries, com tots els mortals. I si no disposaven d'escriptures, lògicament, no podrien registrar. Per això ho varen fer abans, perquè d'aquesta manera, utilitzant la llei anterior, era molt més fàcil.

Els registradors ens deien que el bisbat de Solsona anaven amb feixos de papers a immatricular. Fins i tot els van haver d'advertir que després de la publicació de la llei al BOE no ho podien fer, d'immatricular. Però, en tot cas, és un exemple prou il·lustratiu. I aquí veurem, menys els casos que tenim de Solsona... Nosaltres a Solsona no ho hem mirat; el que hem fet és mirar tres comarques naturals –Bages, Anoia i Berguedà–, però, com no coincideixen, lògicament, els bisbats amb les comarques naturals, ens surten molts pobles al Berguedà i molts pobles del Bages que, en principi, formen part del bisbat de daixò. Tots, veiem que tots són del 2014-2015; és a dir, ho van fer ràpid, corrents, perquè ho podien fer i sabien que més tard ja no ho podrien fer. I ens diuen els registradors: «És que venien amb feixos de papers! Ja és hora que algú es preocupi d'aquest tema, perquè ningú ha vingut a preguntar res.»

Bé, per continuar, sí que aquí hi ha una responsabilitat molt clara de la jerarquia de l'Església; però, a veure, aquí hi han més responsabilitats, i tampoc les podem obviar. Els governs espanyols, durant tretze legislatures –els dos governs d'UCD, els sis governs del PSOE durant vint-i-un anys, els sis governs del PP durant quinze o setze anys–, han permès que estigués en vigor una normativa que ha comentat Andrés Valentín que es va fer els anys 1946 i 1947 però que ha estat en vigor fins l'any 2015. Hem de recordar que en aquest país, doncs, l'any 1978 es va promulgar una constitució, i els articles 14 i 16 regulaven l'estat aconfessional, la llibertat de culte i els no privilegis a cap religió. Per tant, tota aquesta normativa era preconstitucional i, a l'aprovar-se la Constitució, era anticonstitucional. Doncs bé, durant trenta-vuit anys, aquesta normativa s'ha utilitzat per fer totes aquestes immatriculacions.

També hi ha un tema important: fa trenta anys que va estar en vigor aquesta normativa quan vam entrar a la Unió Europea, i la Unió Europea no permet en absolut aquest tipus de normativa, perquè hi és contrària, i s'ha deixat actuar els bisbes fins un període de seixanta-vuit anys com a notaris. Per tant, l'Església ha mantingut tots els privilegis que va regular el franquisme, ignorant i transgredint la Constitució i l'estat de dret. Clar, l'Església i els bisbes han aprofitat aquest desori i han actuat d'amagat, amb nocturnitat, amb premeditació, amb traïdoria, amb normatives franquistes, anticonstitucionals i antieuropees. Des del nostre punt de vista, han robat, espoliat i han fet apropiacions indegudes. Ho han fet de forma il·legítima i il·legal, sens cap tipus de seguretat jurídica, amb plena indefensió dels afectats. S'han apropiat de milers i milers de patrimonis, tant públics com privats. També ha recordat Andrés Valentín que es parla de quaranta mil immatriculacions, segons la Conferència Episcopal.

Tot això s'ha fet amb un procediment excepcional per a aquells que no tenien escriptura, per a aquells que no tenien cap títol de domini o de propietat. D'una manera irregular, clandestina, han immatriculat sense informació pública, sense publicació d'edictes, amb indefensió dels perjudicats, sense passar per les notaries... S'han immatriculat llocs sense cap tipus de document probatori; és a dir, no calia contracte, no calia escriptura, no calia acreditar-ne la titularitat, no cal cap expedient de domini ni cap sentència judicial: sols la certificació d'un bisbe amb funcions de notari, que certificava que aquell bé era de l'Església des de temps immemorial. Clar, podia utilitzar una altra forma, podia dir: «Aquests béns són de l'Església perquè ho dic jo i perquè em dona la gana», perquè la veritat, que com no havia de portar cap document probatori, doncs, la fórmula no era important, perquè en principi no s'havia de portar cap tipus de document probatori. A partir d'aquí, el registrador ja podia registrar, sense coneixement de la població i sense coneixement de les administracions públiques: ni les administracions locals, ni l'Administració nacional, ni l'Administració estatal.

Clar, segurament molts de vosaltres us preguntareu què fa la Unió de Pagesos parlant d'aquests temes d'immatriculacions. A veure, el procés va anar de la següent manera. Jo soc pagès, la meva família era pagesa al segle IX i al segle X, a la comarca del Bages. A la Catalunya Vella, les cases pairals construïem esglésies al costat de les cases. La meva família des del segle XII ha tingut dues ermites romàniques, dues esglésies romàniques, i el bisbat de Vic va immatricular una església, amb una masoveria, doncs, que era de la família, i un cementiri. Vaig tenir dues reunions amb el bisbat de Vic, amb els responsables de patrimoni del bisbat de Vic. Jo vaig aportar molta documentació per demostrar, doncs, que la propietat era meva; vaig presentar a l'entorn de trenta documents. Estic parlant d'una finca de cent vint hectàrees, i el litigi estava reduït a 731 metres quadrats, una part minúscula. I d'aquesta part minúscula de la finca, que estava al mig de la finca, jo aportava aquests trenta documents.

El bisbat es defensava..., no tenen ni un «puto» paper, això està molt clar, però el bisbat es defensava amb dos dogmes de fe. Primera, que «l'església està consagrada, i els béns consagrats són nostres». Això és mentida; vull dir, escolta, qualsevol església, quan es feia, es feia per fer culte, i si es feia per fer culte s'havia de consagrar; si no, no es podia fer culte. No tots els béns consagrats, en absolut, són de l'Església.

Segona postura que tenien: les visites pastorals. És a dir, quan el bisbe va de visita a una església, quan entra a l'església fa un acte de possessió. Clar, els has de dir, a aquella gent: «Ecolteu, que no estem al segle xv. Sembla que jo he entrat aquí dintre i, de cop, aquí estic cinc-cents anys enrere.» Vull dir, aquests arguments no valen, i, a més, si anem al jutjat amb aquest tema, doncs, això els jutges no..., en absolut ho acceptaran.

Bé, a la primera reunió que vam tenir –vam tindre dues reunions–, vaig demanar sobre una església d'un altre municipi on també tinc una finca: «Ecolteu, l'església de Sant Jaume del Clot del Grau, de Castellfollit del Boix, també s'ha immatriculat. És veritat, això?» –eren els responsables de patrimoni. «–No ho sabem, no ho sabem. –Bé; eh que hem fixat una reunió dintre de quinze dies? Doncs aquest tema l'aclarim a la propera reunió»; i així vam quedar. Quan ens asseiem a la segona reunió, primera cosa, els pregunto: «Església de Sant Jaume del Clot del Grau, s'ha immatriculat o no s'ha immatriculat?» Em diuen: «Sí, ho hem mirat...», un diu que ho va mirar, una senyora: «Ho he mirat, però ara no me'n recordo.» Diu: «–Bé, no em digueu res més, que ja m'heu contestat. Ja ho sé, que l'heu immatriculada. –No, no, això no l'hi diem. –Bé, ja ho comprovaré.»

A veure, a la segona reunió no vam avançar gens: continuen dient que l'església..., no em volen parlar, de l'església, que està consagrada, que hi ha la visita pastoral, que hi ha un acte de possessió a l'entrar el bisbe, i respecte a la casa em diuen que, clar, diu: «És que vostè té molta documentació, i nosaltres, aquí, la nostra postura és més feble.» Diu: «Però això ho podem arreglar. Si vostè no ens porta al jutjat per l'església, nosaltres li donem la casa.» Dic: «Ecolti, no em condicioni una cosa amb l'altra, perquè vostè el que està fent és un xantatge.» Diu: «No, no digui aquestes coses.» Dic: «Home, totes les coses tenen un nom.» És a dir, a dintre d'aquell bisbat, jo vaig veure una prepotència absoluta, i ja els vaig dir, d'entrada, que els revisaria totes les immatriculacions que havia fet el bisbat de Vic. I vam acabar d'aquesta manera.

Vaig anar al cap de pocs dies, doncs, al Registre de la Propietat i vaig preguntar l'església del Clot del Grau, de Sant Jaume del Clot del Grau, a veure, una nota simple al registre, com estava. Lògicament, estava registrada pel bisbat de Vic i estava registrada des del 2010.

Aquí hi ha una cosa que hem d'entendre. A veure, l'Església ha gestionat d'una forma única, exclusiva i exloent tota la religió; no hi havia ningú més que els discutís... Però una cosa és la gestió i una altra cosa és el patrimoni, i això s'ha de tindre molt clar. Perquè, clar, estem parlant també, ara estic parlant de dos casos en què hi han dues esglésies que són de pagesos, de cases pairals.

Bé, a partir d'aquí, localitzo, doncs, que hi ha aquest problema a la comarca del Bages, que hi han tres patrimonis, dues esglésies pageses de cases pairals i una masoveria. A partir d'aquí, jo parlo amb la Unió de Pagesos d'aquest tema de les immatriculacions, els dic que això podria afectar els interessos d'altres pagesos, i em vaig oferir per portar aquesta lluita.

Com sempre, a la Unió de Pagesos tenim que la sort que si vols treballar no hi ha cap problema, vull dir, et deixen espai per treballar de seguida, i em van dir que tirés endavant. Doncs, vàrem fer dues rodes de premsa, com a Unió de Pagesos, denunciant aquests fets, el mes d'abril i el mes de maig. Vam denunciar aquestes immatriculacions d'aquests tres patrimonis; ens vàrem comprometre a revisar, a nivell dels mitjans de comunicació, les immatriculacions que havia fet el bisbat de Vic, i vam començar a recollir informacions del Registre de la Propietat.

Nosaltres treballem amb notes simples del Registre de la Propietat, perquè són documents que són molt clars. En el document s'explica qui immatricula, quina autoritat ho fa, quina data té el títol, en quina data s'inscriu, quins béns s'immatriculen –si l'església, la rectoria, l'hort, terrenys, etcètera–, a nom de qui s'immatriculen i el número del CIF de l'entitat que immatricula. Per tant, és un tipus de documentació molt efectiva per treballar, per tindre tota la informació.

Ara veurem..., suposem que això tirarà endavant i serà una de les peticions que farem al Parlament, que vetlli perquè aquella proposició que s'havia fet a Madrid per part del PSOE perquè es fes un llistat de tots els béns immatriculats..., doncs bé, això sortirà. Però, clar..., és molt important que surti, però hi haurà una relació de béns, no hi haurà res més, i no sabrem tota la informació que hi ha a cada un d'aquests béns, només hi ficarà un nom i res més.

A veure, a finals de setembre, nosaltres vàrem fer una altra roda de premsa. En tot cas, dir una cosa: nosaltres anàvem a la recerca de béns pagesos immatriculats pel bisbat de Vic, però, anar treballant, anar treballant, ens vam adonar que aquests béns eren molt pocs –eren molt pocs– i que la dimensió del problema estava que el bisbat de Vic havia immatriculat totes les parròquies locals; aquest era realment el problema. I ho havia immatriculat en nom del bisbat de Vic i en nom del CIF del bisbat de Vic.

Al dimensionar el tema, al veure que tenia una dimensió molt important, nosaltres el que vam fer és venir al Parlament, vam parlar amb els partits polítics, vam explicar el que estàvem fent, i ens va aconsellar que demanéssim compareixença a la Comissió de Justícia. Nosaltres, en principi, doncs, estem aquí perquè ho vam demanar, i tal com ens va dir.

A l'última roda de premsa que vam fer, aquest mes de setembre, que era la tercera, ja teníem totes les notes simples de sis registres de la propietat: tres de Manresa, dos d'Igualada i un de Berga. Abans ho he dit: no coincidien les comarques, ens en surten alguns, doncs, del Solsonès, a la comarca del Berguedà i a la comarca de l'Anoia, i també ens surt alguna informació del Baix Llobregat, del bisbat de Sant Feliu. En total, en tots els pobles de les comarques naturals Bages, Anoia i Berguedà, revisant noranta-cinc municipis, trobem 430 immatriculacions, amb una mitjana quasi de cinc immatriculacions per poble. Estem parlant de 203 esglésies, 52 rectories, 50 cementiris i 95 immatriculacions més que són finques rústiques, horts, «vivendes», fins i tot algun camp de futbol.

Tenim demanats també als registres de Vic, als tres registres de Vic, tenim demanat també, doncs, conèixer totes les immatriculacions de la comarca d'Osona. De moment no ens volen donar la informació; diu que ho estudiaran, que «ja ho veurem», que tal i qual, que ja ens ho comunicaran... A veure, jo no sé si els registradors de Vic volen seguir ocultant el que ha fet l'Església, si tenen interès que el que ha fet l'Església no se sàpiga, o s'han ficat potser d'acord amb el bisbat de Vic. En tot cas, la Unió de Pagesos té molt clar que els registres són públics, que tothom, la Unió de Pagesos i tothom, té dret a demanar informació als registres i els registres no s'hi poden negar. Clar, si Unió de Pagesos porta aquest tema al Govern de la Generalitat, com vam fer fa dos dies amb la consellera de Justícia, i venim aquí al Parlament i expliquem aquesta situació, què els preocupa als registradors? És que no tenim dret, en una societat democràtica, a donar informació? La informació, en una societat democràtica, és sagrada; ningú té dret a ocultar res. Per tant, nosaltres seguirem insistint, i estem convençuts que aquest tema sortirà.

Qüestions, diverses qüestions sobre la informació que tenim sobre la taula. Primera: els patrimonis immatriculats de les cases pairals són insignificants, poden ser un 4 per cent; no n'hi han més. El 50 per cent de les immatriculacions –que això és molt important– s'han fet des de l'any 2014-2015. Una vegada aprovada la llei al Congrés dels Diputats i aquell any de coll que va donar el PP a l'Església per immatricular, el 50 per cent del que hem tret dels registres s'ha immatriculat des del 2014-2015, és a dir, aquells que tenien tanta pressa que anaven amb feixos de paper, tanta pressa que fins i tot hi van anar després que la llei estava publicada al *Butlletí Oficial de l'Estat*. El 80 per cent de les parròquies locals i els seus béns han estat immatriculats a nom del bisbat de Vic i sota el CIF del bisbat de Vic. També hem localitzat, com dèiem, alguns patrimonis de Sant Feliu. I també s'immatricula, com havia comentat l'Andrés Valentín..., ells no immatriculen esglésies, no immatriculen cemen-

tiris, no immatriculen cases rectorals, sinó que immatriculen solars; suposo que allí val més el pam quadrat i immatriculen solars, un solar on a sobre hi ha un cementiri, on a sobre hi ha una església, on a sobre hi ha una casa rectoral.

Clar, nosaltres hem tingut, doncs, en el nostre entorn de la Catalunya central..., hem de dir que el bisbat de Vic menteix de forma continuada i sistemàtica, i s'empenya molt quan denunciem les seves mentides; però, clar, han actuat d'amagat, amb nocturnitat, amb premeditació, amb traïdoria, han mentit, enganyat, ocultant les immatriculacions, sense coneixement ni de la població ni de les administracions públiques.

Fa dos mesos, quan denunciàvem aquests fets i els mitjans de comunicació els preguntaven: «Quantes immatriculacions hi ha al bisbat de Vic?», deien: «Alguna –alguna.» A veure, avui podem dir que ho han immatriculat tot. En tot cas, sí que és cert que se n'han deixat alguna, no sé si és que per falta de temps o per oblit. Se n'han deixat alguna. Ara, com se'ls ha descobert «el pastel», diuen que tot és legal, que s'ha valorat, doncs, a través d'una comissió d'experts, i et diuen que, davant del dubte, no han immatriculat res, zero, no han fet res, davant del dubte.

Bé, doncs avui us vull portar dues perles, perquè, clar, vull dir, se'ls caça de seguida. Vull parlar de dos documents. Com veieu, són molt vells, aquests documents (*l'orador els mostra*). Això és documentació del mateix bisbat de Vic; no sols aquest, sinó també aquest. Aquests documents..., n'hi ha un que és de l'any 1688; és d'aquella església que us deia, de Sant Jaume del Clot del Grau, doncs, que no volien dir que l'havien immatriculada.

Doncs bé, a la visita pastoral del 24 de febrer de 1688, deia el bisbat: «Procedim i manam a Cristòfor i Francesch Grau, pare i fill, respectivament, pagesos de dit terme, que en avant no deixin celebrar missa a la capella de Sant Jaume, com a protectors que són de dita capella, fins que no estigui acomodada per los perills d'esta de caure i tingui los ornaments necessaris per celebrar la missa. Si aixís no cumplin, cauran en subsidi d'excomunió major.» Tot un tema de caritat cristiana; és a dir, imaginem-nos què pot suposar per a uns pagesos, a 1688, que se'ls digui, al pare i al fill: «Us excomuniquem si no teniu l'església arreglada i en condicions.» Bé, això es troba –aquests són els seus papers– al bisbat de Vic.

I més tard, a la mateixa capella, el 1805, el dia 5 de maig, en una altra pastoral es diu: «Habiéndose hallado en la iglesia rural de San Jaime del Grau, esta en alguna incidencia, mandamos a su dueño la haga componer dentro de medio año, pues de otra manera se prohibirá celebrar misa.» És a dir que el bisbat de Vic diu que això, però els papers del Bisbat de Vic diuen que això no és del bisbat, que això és de la casa pairal del Grau, de Castellfollit del Boix.

És a dir, en aquests temes no t'has de conformar mai i has de vigilar. I aquí requerirà revisar moltíssima documentació. Perquè, mireu, el bisbat de Vic aquestes immatriculacions no les ha fetes de cop: al darrere hi ha un treball sistemàtic de molt de temps. Ells han tingut un seguit d'equips tècnics, disciplinats, que han treballat molts anys. Hi havia arquitectes, aparelladors, enginyers tècnics que feien primer el treball de camp. Després de fer el treball de camp de localitzar totes les esglésies, ermites, tot això, després feien els treballs de despatxos. Se n'anaven al cadastre, se n'anaven als registres i feien tot aquest treball. I això ho han fet sistemàticament a totes les comarques. I el resultat final han sigut les immatriculacions. Però al darrere hi ha moltíssim treball, moltíssima feina. I a la societat ens pertoca, a partir d'ara, per desfer tots aquests embolics també, fer molta feina per desfer tots aquests embolics.

A veure, a nosaltres ens sembla..., sí que ens falta el tro gros, que és la comarca d'Osona, vull dir, que el traurem –ja us ho dic, que el traurem–, però ens sembla que l'objectiu s'ha complert. És a dir, avui portem aquí, a aquesta comissió del Parlament, una informació que és prou significativa, és prou determinant, i que marca un *modus operandi* d'un bisbat concret, i també d'un altre, que és el bisbat de Solsona, però principalment el bisbat de Vic. I això no és diferent –no és diferent– de la resta de bisbats, no?

Clar, si quan tu parles amb representants dels bisbats i els acorrales una mica i diuen: «No, és que això ho ha fet d'amagat, ho ha fet amb nocturnitat, no he explicat res a ningú, ningú sabia re...», diu: «—Escolta, quantes en tens, tu? —Cent set. —I tu, quantes en tens? —Cinquanta a Barcelona, cent set a Tortosa», bé, van sortint números, números que fins ara ningú coneixia, tot estava ocult. Per tant, jo crec que és una funció important, que això s'ho prengui seriosament aquesta Comissió de Justícia, que treballi aquest tema i que puguem saber quantes immatriculacions hi ha a nivell de Catalunya, immatriculacions que ha fet l'Església a través de l'article 206. N'hi pot haver moltes, possiblement de 3 a 3.500, o potser més. Però, bé, si no es treballa, si no ho busquem, doncs, no ho sabrem, i crec que ens mereixem, en una societat democràtica, obrir la llum i veure què ha fet amb nocturnitat, en aquest país, una colla de gent.

Per tant, demanem al Parlament de Catalunya que insti el Govern de la Generalitat a sol·licitar i obtenir, doncs, al Col·legi de Registradors de la Propietat les notes simples d'aquestes immatriculacions fetes per l'Església aquí a Catalunya, a través de l'article 206; que el Parlament aprovi una resolució contra les immatriculacions realitzades per l'Església catòlica; que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a sol·licitar al Ministeri de Justícia les notes simples; que, en el cas que no ho doni el Col·legi de Registradors, es faci a través del Ministeri de Justícia; també que es vetlli perquè aquella proposició no de llei que va presentar el Partit Socialista Obrer Espanyol..., desvetllar-ho perquè allò, doncs, tiri endavant; que es publiqui tot aquell llistat d'immatriculacions, i que també s'insti el Departament de Justícia de la Generalitat perquè realitzi un estudi sobre aquestes immatriculacions realitzades per l'Església catòlica i que doni alguna resposta jurídica, que es comenci a estudiar aquest tema, què es pot fer.

Bé, ho puc deixar aquí o...

El president

Bé, moltes gràcies per les seves explicacions. Ara és el torn dels grups parlamentaris, que tenen una intervenció de deu minuts per grup parlamentari; els subgrups saben que tenen cinc minuts només, eh? Després tindran els compareixents mitja hora per poder contestar, per poder aclarir els dubtes. I, si fes falta, faríem un darrer torn per puntualitzar algun tema molt puntual.

Començo pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, diputat. Endavant.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, senyor president. En primer lloc, bé..., bienvenidos y gracias por la exposición que han realizado. Bé, des de Ciutadans estem oberts a parlar d'aquesta situació, creiem que és bo, però tampoc és bo fer una causa general contra ningú ni tampoc, fins i tot, contra la mateixa Església. És a dir, certament, en el passat s'han donat unes certes circumstàncies, atípiques, que donaven la possibilitat que la mateixa Església actués en qualitat de fedatari públic, a l'empara de la modificació de la Llei hipotecària de 1946, i durant dècades s'han anat inscrivint propietats i béns donant una publicitat registral i generant drets de propietat. Però també creiem que s'ha de valorar cas per cas; és a dir, no podem entrar en baralles ideològiques de cap tipus. Es tracta d'una sèrie d'interessos jurídics contraposats, i alguns creats fa moltes dècades, i no podem menystenir la legitimació activa que poden tenir els afectats per tal de fer valer els seus drets davant de la jurisdicció ordinària per via d'accions reivindicatòries. I en el cas que, evidentment..., quan hi ha hagut algun ús abusiu de la immatriculació, en una societat democràtica, com és l'espanyola, hi han mecanismes de control, com és la jurisdicció ordinària.

També val a dir que la competència en matèria registral i hipotecària pertoca a l'Estat, i és públic i notori que el Govern actualment està treballant en un inventari de béns i de propietats, i, fins i tot, al punt de fer una desamortització d'aquests béns per tal de fer-los de domini públic en alguns casos.

En tot cas, queda molt de debat, però el màxim respecte a totes les parts implicades en aquesta controvèrsia, i principalment als afectats privats; però insistim en no fer una causa general, donat que es tracta de béns privats en qüestions de dret civil, i que qui ho consideri oportú pot fer valer la seva tutela judicial efectiva davant dels tribunals, segons reconeix l'article 24.1 de la Constitució.

A més, també s'ha de remarcar l'aconfessionalitat de l'Estat i que, bé, pel fet només que hi hagi una publicitat registral no es considera que hi hagi aquest dret. És a dir, el dret de propietat s'adquireix..., bé, ja ho determinen tant el Codi civil espanyol com el Codi civil de Catalunya –tenim un codi civil propi–, i la publicitat registral s'adquireix per títol i mode. Per tant, hi han moltes formes d'adquisició de la propietat, i, en el cas només de la immatriculació, la immatriculació el que dona és una publicitat registral.

I, en tot cas, també creiem que, abans de..., és a dir, agraïm l'exposició que han fet els compareixents, però, en tot cas, creiem també que això pertoca, aquesta qüestió s'hauria de respondre per part del director d'assumptes religiosos, i també valorar la possibilitat de fer una intervenció, una mediació, si és un problema de mala fe per part dels bisbats, no? Crec que seria bo també anar a parlar amb ells i que hi hagi aquesta intermediació per part del director d'assumptes religiosos.

I, quant al tema de l'inventari, hi estem d'acord. Evidentment, creiem que és bo conèixer exactament la problemàtica, però també creiem que s'han generat drets entre privats durant molts anys, i presumiblement hi hauran molts privats que ja no hi són, i d'altres béns que també..., s'ha de valorar i ser molt curós a la situació jurídica de cada un dels béns que s'hagin pogut immatricular per part de l'Església, no?

En tot cas, hi insisteixo, jo crec que això és una situació que s'ha de tenir en compte, però és una situació que, sobretot, genera una publicitat registral.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí. Sí; gràcies. Bé, en primer lloc, agrair-los... –no sé si me entiende en catalán o... bueno, pues, intentaré hacerlo lo mejor posible en castellano–, agradecerles la comparecencia hoy aquí. Es un tema importante, interesante, y creo que vale la pena que se ponga este tema en el Parlamento de Cataluña, de la misma manera que se ha hecho en el Parlamento navarro o incluso en el vasco.

Como ha comentado en su intervención el señor Valentín, los privilegios de la Iglesia católica vienen desde lejos, evidentemente incluso antes de la Dictadura, pero en este caso se ven reforzados por las leyes, estos privilegios fueron reforzados por las leyes franquistas. Estos privilegios se mantuvieron también después de la aprobación de la Constitución, y, evidentemente, cada uno de nosotros, cada partido político, en su momento, que estuvo en el Gobierno deberá asumir las responsabilidades que por esto le correspondan, siempre circunscritas al momento histórico que se vivió.

Pero nos parece significativo lo que decía el señor Casajoana, que nos comentaba que, por ejemplo –creo que decía que era en Vic, en el *bisbat* de Vic–, se habían inmatriculado casi..., bueno, una parte sustancial de las inmatriculaciones se habían producido entre el 2004 y el 2015; es decir, desde el cambio de legislación del 98 es cuando se produce este fenómeno de la inmatriculación, y, sobre todo, cuando la Iglesia ve que se le acaba el plazo, tiende a hacer estas inmatriculaciones de manera mucho más rápida.

Estas inmatriculaciones han hecho que la Iglesia católica se apropiase en algunos casos de forma inadecuada de muchos bienes. Esto ha afectado a particulares, como es el caso que nos comentaba el señor Casajoana, pero también ha afectado al Estado en este caso, seguro que a las comunidades, a patrimonio de las comunidades –por

tanto, a la Generalitat–, y a los ayuntamientos. Este es un tema que se debatió en el Congreso de los Diputados, por una propuesta no de ley del Grupo Socialista, en la que lo que se pedía es que, en un período de seis meses, el Gobierno hiciera este listado de bienes inmatriculados.

En ese momento, en el debate parlamentario se hablaba de cuatro mil bienes inmatriculados. El señor Valentín decía: «No, son cuarenta mil.» Posiblemente sean muchos más que estos. La inmatriculación, el listado de inmatriculaciones nos dará una idea de la magnitud de la tragedia, ¿no?

Y, en todo caso, también coincidimos en que es mucho más certero una nota simple del registro en que, digamos, se describe detalladamente qué es lo que se inmatricula, que no un simple listado. Pero el listado es importante, porque a partir de aquí podemos ya tener una idea de lo que está inmatriculado y pedir, a partir de aquí, que se den estas notas simples.

Estamos de acuerdo en que se ha actuado con opacidad total en este tema, se han permitido las inmatriculaciones con títulos autocertificados, y, aunque estas inmatriculaciones no eran firmes de manera inmediata y se daba un plazo de tiempo por el cual el que entendía que tenía un mejor derecho podía reclamar, como se ha hecho con total opacidad y muchas personas no se han enterado de que se había producido esta inmatriculación, se ha producido una indefensión de estos particulares, o incluso, en este caso, de las administraciones, respecto a estas prácticas de la Iglesia.

Evidentemente, nuestro grupo tampoco quiere hacer una causa general contra la Iglesia, evidentemente, pero sí que creemos que no se pueden mantener los privilegios que durante tantos siglos la Iglesia católica ha tenido y que, por tanto, no pueden actuar sin ningún tipo..., o con total impunidad, como se decía antes.

Les agradecemos que hayan venido y nos gustaría que nos indicaran qué acciones creen ustedes que podemos tomar como Parlamento de Cataluña para, digamos, poner sobre la mesa este tema que hoy se empieza a discutir y que podamos solucionar el tema a nivel de Cataluña.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

President, atenent a la incompareixença del Partit Popular, del Subgrup del Partit Popular, des del Subgrup de la CUP - Crida Constituent, fem proposta de repartiment del temps, que és la totalitat del temps per a aquest grup i que no hi hagi cap segona intervenció del Partit Popular, i la seva incompareixença, doncs, entenem que és acceptació tàcita. Intentarem no utilitzar-lo, però exercim aquest dret que ens permet el Reglament del Parlament de Catalunya.

El president

Serem flexibles, diputat. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. En primer lloc, benvinguts i *ongi etorri*. Segurament hauríem d'anar a recordar algun dels clàssics de la literatura, i de la literatura castellana, que deia «*con la Iglesia hemos dado*», allò que en castellà diem moltes vegades «*con la Iglesia hemos topado*». Veurà el senyor Valentín que m'entendrà perfectament en català, perquè soc un català castellanoparlant i, per tant, es farà molt més fàcil; ja veurà que en aquest cas fins i tot es fa absolutament comprensible.

Primer de tot agrair, agrair l'explicació que s'ha fet, perquè ha estat molt sistemàtica a l'hora d'entendre quin és el bloc normatiu que ha donat origen a la situació que patim actualment. Hi ha una primera part que són les modificacions que es van fer en la Llei hipotecària, a l'article 206, i al Reglament hipotecari, a l'article 304;

que un bisbe al final sigui fedatari i pugui fer inscripcions no es troba a l'origen en aquesta norma. I hi ha un segon salt, un segon salt on nosaltres volem provocar fins i tot una certa discussió al plantejament que es feia, amb relació a si el que es va fer *a posteriori* per part del Govern d'Aznar l'any 98 és o no és constitucional; sincerament, nosaltres tenim molts dubtes, però no hi donem importància. I traslladarem per què.

Per desgràcia, l'Estat espanyol –i per desgràcia nosaltres encara estem sotmesos a l'Estat espanyol– no és un estat laic; ja ho han dit vostès, és un estat aconfessional. I aquest element d'aconfessionalitat sempre és l'alternativa que troben els jutges o el sector de la judicatura més reaccionari per justificar determinades actuacions que reconeixen un millor dret a determinats representants de l'Església catòlica. Per cert, quan em refereixi a l'Església catòlica, que ningú pensi en el cristianisme; no tenen res a veure, els valors del cristianisme, amb el que representa l'Església catòlica.

Per què dic això, la referència a l'Estat aconfessional? Perquè, evidentment, l'any 98 es torna a recuperar el fet de que es pugui acreditar la propietat de temples o llocs de culte; a la vegada també, quan l'any 2015 es vol deixar sense efecte això, ja han tingut un llarg recorregut en el qual la direcció de l'Església catòlica va fer la primera etapa, que després ha estat accelerada quan han vist que se'ls acabava tot això de poder *robar* directament propietats.

Volem agrair d'una manera molt clara, com en tantes altres actuacions, que siguin els moviments socials els que acaben protegint els drets individuals i col·lectius; en aquest cas, doncs, la Plataforma de Defensa del Patrimoni Navarrès –i en aquest cas tenim el senyor Valentín avui aquí present–, que han estat fent allò que haurien d'haver estat fent els representants polítics a l'Estat espanyol, a qualsevol comunitat autònoma de l'Estat espanyol, o aquí a Catalunya. I, per tant, tot l'agraïment per la feina que estan fent, de traslladar-nos quina és la realitat del que està passant amb relació a les immatriculacions.

A mi, quan han posat la imatge a la pantalla, el primer que m'ha vingut al cap era un titular que deia que per trenta euros havien comprat la mesquita de Còrdova. Vull dir, ho tenim allà, en imatge... I després, perquè això cridava l'atenció, doncs, vam anar a veure que realment no l'havien comprat per trenta euros, sinó que els hi havien fet gratis; vull dir que l'Església catòlica s'havia quedat amb la propietat de la mesquita de Còrdova gratis.

Perquè ho entenguem: algú s'imagina que descendents d'Abderraman o d'Almansor haguessin anat a inscriure la propietat de la mesquita de Còrdova? Algú ho assumiria? Algú estaria justificant res avui, en aquesta sala? I parlo d'aquests, que eren representants polítics en aquell moment, en aquell territori, però podria parlar, evidentment, de determinades esglésies, en aquest cas de tradició musulmana, que podrien estar reclamant també aquella titularitat. Evidentment ningú ho entendria; ningú ho entendria, com no hauríem d'estar entenent el que s'està fent des de la direcció de l'Església catòlica.

I ens deia el senyor Casajoana d'una manera clara, i nosaltres ho compartim: «Estan robant i espoliant.» Per a aquelles situacions que puguin ser discutibles, que són absolutament la minoria..., per a la majoria el que està fent l'Església catòlica és robar i espoliar. I, per tant, nosaltres fins i tot li traslladem al senyor Casajoana, perquè ho pugui dir en pròpia persona: a nosaltres ens sembla humiliant fins i tot que es pugui plantejar una mediació quan algú t'ha robat. Nosaltres entenem que la mediació és un tràmit necessari per a molts conflictes jurídics, però quan algú t'ha robat, t'ha espoliat, que es plantegi una mediació, em sembla que no únicament no és la solució, sinó que no s'acaba d'entendre realment quin és el problema.

I volem fer altres reflexions. La CUP no és una organització que habitualment surti a defensar la propietat privada com a centralitat de la seva política o la seva acció política. Però..., no neguem el dret a la propietat privada –una altra cosa són els mitjans de producció, els grans mitjans de producció. Defensem la propietat privada.

I trobem la sorpresa que, quan es parla d'immatriculacions, la majoria de grups que habitualment defensa la propietat privada..., doncs, ara semblaria que ja no està tan clar això de la propietat privada.

També volem fer una altra reflexió, no per al supòsit que ens ha traslladat el senyor Casajoana, sinó per a d'altres supòsits: hauríem de tenir una figura, amb relació a la propietat, que parlés d'una propietat comunal o col·lectiva, perquè, no per al supòsit del senyor Casajoana però sí per a moltes realitats que tenim a viles i ciutats del país, allò que era «la casa de» era una casa del poble, aquells terrenys que eren «els terrenys de» eren uns terrenys del poble, i, per tant, hauríem d'anar a recuperar una titularitat que fos de propietat col·lectiva i, per tant, que no se'n pogués disposar ni vendre per cap Administració, no se'n pogués disposar ni vendre per cap particular, perquè és patrimoni col·lectiu, i, per tant, recuperar allò que ha existit al llarg de la història i fins i tot allò que existeix però que té poca regulació, que és la propietat col·lectiva o la propietat comunal.

I, per últim, o per anar acabant, més enllà d'entendre què significa evidentment que entre 2014 i 2015, doncs, accelerin tot aquest recorregut d'anar a immatricular, que és veure que se'ls acaba el privilegi i, per tant, allò que havien pensat en anys i de mica en mica i en silenci ara ho fan d'una manera accelerada, sí que pensem que hem d'intentar buscar alternatives o buscar solucions. I en el camí de buscar alternatives o buscar solucions els traslladem preguntes.

Primera qüestió: veiem que no hauria de ser una solució que cadascú a nivell individual hagués d'anar a un plet a discutir la propietat. Això no hauria de ser una solució. Ja ho saben, vostès, que poden anar a un plet a discutir la propietat i a defensar que la propietat és seva. És una opció que tenen, però no la pensem.

Segona solució: la que seria via indemnització, que vostès coneixen millor que nosaltres la sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans. Allà no hi ha un recuperació de la propietat, allà hi ha el reconeixement de que hi ha uns danys i perjudicis que haurà de pagar l'Estat, en aquest cas el Reino de España, per un dany contra la propietat. Però això al final, al cap i a la fi, el que pot suposar és que entre tots i totes acabem pagant una compensació indirecta a l'Església catòlica, via pagar a qui se li ha provocat el mal, el dany..., i que ho entenem, però fixin-se quin és el circuit: que és que al final tots i totes, el que suposen els estats, li paguem indirectament més encara del que ja cobra l'Església catòlica, i, per tant, tampoc veiem solucions.

I, després, d'una banda, vostès estan plantejant..., em sembla que és una qüestió de mínims, que és que es faci aquest catàleg. També els diríem que en la forma que ho proposen parlen de l'Església catòlica, i perquè ningú ens faci trampes –perquè de vegades es provoquen aquestes trampes– fora bo també que fessin el referencial de «qualsevol personalitat jurídica existent de l'Església catòlica», perquè, si no, a l'hora de demanar-ho als registres de la propietat algú ens pot fer trampes. Però voldríem anar a més, voldríem anar a més i veure si vostès –i ja sabem que estem demanant pràcticament una solució màgica– pensen també que hi ha d'altres alternatives més que puguem fer, primer, des d'aquí, des de la institució, des del Parlament, però també d'altres que poguéssim fer al carrer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Molt bon dia, senyor Caball i la gent que l'acompanya. Buenos días, señor Valentín, muchas gracias por estar aquí. Deseamos que haya tenido un buen viaje y, sobre todo, que pueda marcharse con la sensación de que estamos en disposición de hacer alguna cosa también, ¿eh?

Fa uns dies, bé, uns mesos, el 16 de juliol, justament, ens vam trobar aquí amb alguns representants, hi havia el senyor Caball i també hi havia el senyor Casajoana, en què tot això que ens han explicat avui, una miqueta més reduït, ens ho van explicar a uns quants diputats, i a partir d'aquí nosaltres ja ens vam poder posar a treballar amb allò en què havíem quedat, eh?, una mica. Justament aquell dia, que érem uns quants diputats, i hi havia també el senyor Campdepadrós, vam decidir i els vam explicar que la millor opció perquè tots els diputats i tots els grups parlamentaris tinguessin la informació de primera mà..., i els vam convidar a fer aquesta compareixença. Hem trigat una miqueta, però jo penso que va ser una bona idea, i agraeixo moltíssim que vostès hagin vingut.

Mirin, en aquell dia de fa mesos, tenim apuntat que al que nosaltres ens comprometíem entre una mica tots era a accelerar sobretot la recerca en el tema del Bages, perquè era el que en aquell moment vostès ens van posar més a sobre de la taula, i ens vam comprometre, si més no, a mirar exactament a veure què estava passant. Vam decidir també una mica entre tots, però tampoc sense posar negre sobre blanc, estendre aquesta lluita arreu de tot Catalunya i, sobretot, a mirar que tots els bisbats també hi poguessin participar, si volien, per descomptat.

També havíem parlat d'enviar alguna carta a tots els ajuntaments i als alcaldes, per demanar a partir d'ells, que tenien potser una mica més de facilitat, els registres de la propietat i notes simples, etcètera, i potser a vegades, amb aquesta carta, fer i presentar mocions en els ajuntaments. Des d'Esquerra Republicana es va presentar una moció d'aquest tipus a Sant Vicenç de Castellet, es va aprovar, però està a sobre de la taula, com bé vostè sap, senyor Casajoana. I, per tant, ens comprometem no només a que aquestes mocions arribin als plens, sinó que no quedin a sobre de la taula i que, per tant, es puguin fer i tirar endavant, perquè tots els ajuntaments puguin dir..., i com més serem, doncs, més força tindrem.

Amb això que li deia ja vam fer una nota de premsa que deia que Esquerra Republicana no podria determinar les qüestions de propietat, ni volem fer ús interessat ni polític del conflicte, per responsabilitat, però sí que demanàvem a totes les parts afectades que siguessin clares, clares i transparents; per tant, no només el bisbat, els propietaris i els ajuntaments, que busquessin sobretot vies de diàleg, com ha dit també el company diputat de la CUP, per posar-nos tots a disposició d'ajudar i treballar perquè sortís, si més no, tot allò que nosaltres crèiem en aquell moment que estava tapat.

Tot i així, ens posicionàvem ja i, per tant, en la moció..., i ho diem ara també en seu del Parlament, que ens posicionem en contra d'aquestes immatriculacions, que sabem que van ser possibles, com vostès han dit molt millor que ho diria jo, gràcies a una llei de temps enrere, de l'època franquista, i que amb la presidència del president Aznar va facilitar més privilegis als bisbats, sense cap legitimitat, i que han afectat durant molts anys diversos territoris. I ens avançàvem ja, perquè també ens ho havien avançat vostès, que a Navarra..., entre els més perjudicats de l'Estat espanyol.

Per tant, moltíssimes gràcies, senyor Valentín, per estar aquí i per explicar-nos de primera mà i de primera veu el que vostès han passat.

Per aquest motiu, donem suport a la petició d'Unió de Pagesos feta als ajuntaments, als consells comarcals i als propietaris perquè comprovin si hi ha hagut immatriculacions de l'Església al seu territori. Per tant, de moment, a mi em sembla que amb això aclarim quina és la nostra posició.

Estamos, señor Valentín..., y vemos bien lo que desde Navarra han iniciado ustedes y agradecemos, ya lo he dicho, su presencia aquí en el Parlamento para explicarnos no solo todos los trámites que han hecho, burocráticos, sino, sobre todo, todo aquello que han hecho para denunciar estas inmatriculaciones a través..., no solo políticas, sino también de la sociedad civil. Y, por lo tanto, recogemos sus experiencias para poder entre todos iniciar algunas parecidas también aquí en Cataluña.

Els volem dir també a tots vostès que..., i jo crec que em sembla que vostès van anar a parlar amb la consellera fa poc –no sé si ahir o abans-d'ahir–, i, per tant, pen-

so que des d'aquí, des del Grup Parlamentari Republicà assumim, assumim i ens comprometem, senyors d'Unió de Pagesos i *señor Valentín, que lo sepa*, a tots els punts que vostès ens demanen en aquest full. Ens hi comprometem i assumim el que vostès ens demanen.

I, per acabar, ens interpellen d'una manera molt dura, perquè no sé si vostès veuen aquesta pantalla, que jo la tinc de cara, que posa: «*Las inmatriculaciones: Un expolio monumental*», i, per tant, no ens toca més remei que ser-hi i que afrontar-ho, i no fer veure que no ho veiem.

El senyor Valentín hi ha hagut un moment que ha dit «*anomalía histórica*», però a partir d'aquí jo m'he apuntat uns quants –no tots– adjectius qualificatius, la gran majoria, però també noms propis i comuns del que m'han dit. Han dit vostès «immatriculacions indegudes», aquí «*expolio monumental*», «injustícia» –«*injusticia*»–, «prepotència absoluta»... Esto sí que lo entiende, señor Valentín, ¿eh? También entiende «*abús de poder*». También entiende «*mentida*», «*prevaricación monumental*», «robo» –«*robatori*»–, «*apropiación indeguda*», «*manipulación*» –«*manipulaciones*»–, «chantajes», «*ocultación de documentos*», «*manca d'informació*»... Cal aclarir aquests temes tan greus, cal que hi siguem, i tots volem la transparència en aquest tema i en tots els altres. Ja saben vostès que nosaltres, des del Govern, estem iniciant un projecte de llei de memòria democràtica, en què cal, també avui, destacar aquest eslògan que tenim tan clar: cal veritat, cal justícia, cal reparació i, sobretot, també, no repetició. Comptin amb nosaltres. No ens conformem, tampoc, com ha dit el senyor Casajoana, des del Parlament, a quedar-nos a mitges.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Endavant, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc donar la benvinguda i agrair la presència i les explicacions que ens han fet tant la Unió de Pagesos com la Plataforma de Defensa del Patrimonio Navarro.

Des del nostre grup el que volem manifestar d'entrada és la sorpresa, quan se'ns va donar coneixement d'això, en aquella primera reunió que vam tenir aquí al Parlament, de com ha pogut perviure una normativa franquista que permetia aquests privilegis a l'Església. Això entenem que es podia entendre, encara que no acceptar, òbviament, en el marc del franquisme, que va durar en principi fins a 1978, però que després aquesta normativa hagi perviscut i, a més a més, s'hagi continuat aplicant i al final, a més a més, ja de manera precipitada per acabar d'exhaurir el termini fins al 2015, ho trobem absolutament sorprenent i que fins ara no hagi saltat.

També dins aquesta sorpresa, remarcar que, ja entrats vint anys en el període en principi de l'Espanya democràtica, el 1998, encara es faci una volta de rosca més en aquesta normativa, que permeti ampliar en els béns destinats al culte, doncs, aquestes immatriculacions, mancades, no cal dir-ho, de tota seguretat jurídica. Perquè permetre simplement les immatriculacions..., que, no ho oblidem, en si no atorguen la propietat, sinó que senzillament signifiquen una inscripció del domini, que pot ser discutida a contrari; però permetre aquestes immatriculacions sense cap altra garantia documental, sense cap altre tipus de procediment, amb una cosa que és clarament un privilegi abusiu –perquè qualsevol altra immatriculació que ha de fer qualsevol privat té uns mecanismes previstos que donen unes garanties amb relació a tercers, cosa que en aquest cas es va obviar–, i que això es pogués allargar i a més a més agreujar del 98 al 2015, ho trobem absolutament sorprenent.

Efectivament, Espanya constitucionalment és un estat aconfessional. Per tant, que ja en el període de pervivència de la Constitució espanyola i, a més a més, com molt bé han observat, un cop l'Estat havia entrat a l'àmbit de la Unió Europea, és evi-

dent que aquesta normativa, almenys des de l'any 78 fins al final de la seva aplicació el 2015, xoca directament amb les garanties jurídiques que en principi han d'atorgar tant la Constitució com els mateixos tractats de pertinença a la Unió Europea.

Per descomptat que donem recolzament... Això el primer que exigeix és llum i taquígraf, requereix informació. Trobem sorprenents les dificultats també que s'estan trobant en obtenir informació de les notes simples dels registres, quan en principi el Registre de la Propietat precisament és el registre en què, per donar precisament seguretat jurídica, informació i garantia enfront de tercers, les notes simples han de ser obtenibles de manera pública. Per tant, ens xoquen molt, aquestes actituds dels registres, i que precisament siguin una de les peticions que ens fan –de fet, la primera aquí en el Parlament– és que es puguin obtenir aquestes notes simples. Per tant, per descomptat que ja avancem el nostre recolzament a això. Per tant, aquí en primer lloc es requereix informació, òbviamment, per part de totes les bandes.

Som conscients de que això genera una sèrie de problemàtiques situacions particulars i que genera un desequilibri de parts. Per una part, hi ha l'Església catòlica... Entenem que qualsevol qüestió que parlem d'això no té res a veure ni significa cap posicionament en contra, des de cap punt de vista, de l'Església catòlica, però sí d'aquesta pràctica concreta de la que, òbviamment, ha estat la beneficiària, i que, per tant, l'atac que es fa és a la pràctica concreta d'aquesta forma de procedir, sense garanties jurídiques i amb opacitat.

I entenem aquí que es dona una situació de desigualtat –de desigualtat. Per una banda, sí que hi ha una part, que és l'Església catòlica, que seria la beneficiària de totes aquestes immatriculacions, i, clar, per l'altra part, de fet, és una multiplicitat de parts: cadascuna d'aquestes immatriculacions, cadascuna d'aquestes finques té un afectat, que probablement, fins i tot en molts casos, atès que precisament la Unió de Pagesos ens manifestava que tot just la informació que han pogut abastar és de tres comarques i d'una, com la d'Osona, que presumiblement sembla ser que pot tenir un nombre important d'afectacions, encara no en disposen, de la informació..., una multiplicitat de particulars. Que evidentment pot fer que per manca d'informació, per manca de mitjans, per manca de possibilitats, doncs, no puguin veure revertida una situació d'injustícia.

Efectivament, hi ha una altra cosa rellevant aquí, que hem de tenir en compte, que és que en qualsevol mesura que en el futur potencialment es pogués adoptar per revertir, per corregir aquestes situacions, òbviamment, caldria tenir molt en compte la qüestió dels costos. La qüestió dels costos, això..., sempre caldria atendre que aquests costos, com molt bé observava el diputat Vidal Aragonés, mai haurien de recaure ni sobre el particular afectat, o sobre l'ajuntament afectat, o sobre la comunitat afectada, ni molt menys sobre el conjunt de la societat via pressupostària. Per tant, en qualsevol reversió d'aquesta situació sempre s'ha de tenir en compte que els costos haurien de recaure en aquella part que, utilitzant una normativa certament legal, però certament també mancada de tota seguretat jurídica, clarament abusiva, en la meua modesta opinió, i sense més aprofundiment, digna d'una qüestió d'inconstitucionalitat..., haurien de recaure en aquests particulars afectats.

Des d'aquest punt de vista, sí que manifestant el suport a totes i cadascuna de les peticions que ens fan, que totes són perfectament assumibles i entren dins de la lògica –tant l'obtenció d'informació com la denúncia d'aquesta situació per tal de fer-la pública i, precisament, poder iniciar mecanismes de reversió de les situacions que puguin resultar injustes o en què hagin pogut resultar lesionats interessos particulars que tinguin un millor dret amb relació a l'immatriculat, com també precisament l'estudi d'aquestes immatriculacions i les situacions jurídiques que han donat–, des d'aquest punt de vista, sí que els volia demanar –si disposen de la informació, per descomptat, i si no, si en el futur ens la poden fer arribar, seria d'agrair– la informació de què disposin sobre possibles procediments judicials, a banda de la sentència que ens han esmentat del Tribunal de Drets Humans –que té el contingut que té,

l'abast que té, en el sentit de declaració de considerar aquesta forma de posseir com una vulneració de drets humans—, de l'existència de procediments que particulars o ells com a entitat hagin pogut fer en contra d'immatriculacions concretes, que precisament aquí és on es posa de relleu aquest desequilibri; és a dir que, enfront d'una facilitat total per obtenir aquestes immatriculacions, el cost per revertir-les és absolutament desproporcionat. Però si tenen informació de procediments judicials que hi hagi hagut, i en quin sentit han anat les resolucions judicials que eventualment puguin haver recaigut en això.

Dit això, reiterar el suport i reiterar-los, i molt, l'agraïment per la seva compareixença i facilitar-nos, doncs, la informació d'aquesta situació, clarament injusta, i que evidentment en molts dels casos coincidim amb el seu diagnòstic, que s'ha tractat d'un espoli, no per legal, totalment il·legítim.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara els compareixents tenen un termini màxim de mitja hora per poder respondre..., para poder aportar, para poder contestar preguntas, por un plazo máximo de media hora. Si quieren tomar la palabra, quieren añadir algún tema...

Andrés Valentín González

Intentaré que me baste con mucho menos. Bueno, en primer lugar, gracias por las consideraciones que algunos de ustedes han hecho de nuestro trabajo, y perdón si alguna de mis respuestas tiene más que ver con lo que yo he entendido de lo dicho que con lo dicho. Iré por orden de intervención.

La primera cuestión... En absoluto se trata de una causa general contra la Iglesia. Y contesto, reafirmo lo dicho por el último interviniente: no es un posicionamiento *contra* la Iglesia católica, es una causa contra un procedimiento que la jerarquía de la Iglesia católica ha utilizado para apropiarse de decenas de miles de bienes de un valor incalculable. Por lo tanto, nada de causa general contra la Iglesia, ni mucho menos contra las creencias.

Segunda cuestión: la referencia a los casos abusivos. Bien, hay casos abusivos que han sido rechazados por los tribunales y otros más, menos conocidos, en los que la Iglesia directamente se ha retirado. Pero para nosotros el problema no son los casos abusivos, son la totalidad de los casos que consideramos ilegítimos. Digo «ilegítimos», no digo «ilegales», porque tienen el amparo de la ley, evidentemente, pero de una ley franquista. Si hay un título suficiente para ampararse en la ley que sea de este soporte, de una legislación franquista, bueno, pues allá cada cual con las responsabilidades de la normativa a la que se acoge.

La inmatriculación no es un procedimiento de adquisición. La misma Iglesia lo dice y lo repite muchas veces: «No, no, si la inmatriculación no nos da la propiedad.» Ah, claro, pero a continuación ¿cómo es posible que venda casas del cura, iglesias, ermitas, si el único argumento de titularidad de propiedad de ese bien es la inmatriculación? ¿En qué quedamos? En que efectivamente a través de la inmatriculación lo que la Iglesia hace es poner a su nombre una serie de bienes.

Pero además con este procedimiento, y con esto termino con respecto a la intervención de Ciudadanos, hay una cosa que es peligrosísima, que es que sitúa la carga de la prueba en aquel que pretende demostrar que el procedimiento ha sido ilegítimo e incluso a veces ilegal. Porque el arzobispo, el obispo ha ido al Registro de la Propiedad y ha dicho: «Esto es mío y lo registro.» Pero si va el ayuntamiento a tratar de recuperar ese bien tiene que sacar documentación del siglo X, del XVI, de toda la historia, para tratar de demostrar que lo que ha argumentado el arzobispado que es suyo no se sostiene. Eso es difícilmente sostenible.

Con respecto a la intervención socialista, hay más parlamentos, ¿eh?: se ha hecho también en Asturias, se ha hecho también en la Rioja, se ha hecho también en

Aragón, etcétera. En algunos –y sería bueno tomar nota– no se pudo hacer, como en Andalucía.

Una cuestión que se ha repetido por varios intervinientes pero que usted le ha dado una concreción importante es la referencia temporal. No es cierto que con carácter general hayan sido 2014 y 2015 el momento de las inmatriculaciones. No ha habido, por los datos que nosotros tenemos, una estrategia homogénea. Por ejemplo, en la comunidad autónoma vasca, el momento crucial son los años ochenta, y en otras comunidades sí que se nota una importancia de la modificación del 98, pero no hay una homogeneidad en ese sentido.

Y, evidentemente, la importancia del listado que pueda publicar el Gobierno socialista, esperemos que cuanto antes, es enorme, porque va a dar de alguna manera respaldo a lo que venimos desde los movimientos ciudadanos denunciando y porque es el punto de partida para conseguir la información de todo el periodo y a través de notas simples. Esas son las limitaciones del listado prometido, pero evidentemente valoramos muy positivamente la presentación del listado.

Con respecto a la intervención de la CUP, la constitucionalidad tanto del 98 como de la anulación de la norma del 2015, por lo que dicen los juristas –que yo no tengo ni idea–, tiene un plazo muy reducido para interponer el recurso correspondiente. De hecho, se ha podido ver una movilización por nuestra parte de conseguir cincuenta diputados y senadores rápidamente, para poder presentar ese recurso. No se consiguieron, y la vía de la inconstitucionalidad de estas normas está prácticamente cerrada.

Quiero aprovechar otra referencia que se ha hecho a la importancia, por ejemplo, de la inmatriculación de la mezquita catedral, de la mezquita de Córdoba, porque la inmatriculación realizada es solamente de la catedral. Es decir, no hay solo una apropiación del patrimonio, también del patrimonio cultural. A partir de la inmatriculación, deja de ser mezquita y se convierte en catedral, algo que ocurre –creo que lo he dicho antes– con la Giralda, que en la inmatriculación es un edificio anexo a la catedral. El desprecio por la cultura de esos pueblos, creo que es lacerante.

No he entendido muy bien lo de la mediación, pero aprovecho para dejar clara una cuestión: nuestro interlocutor es la Administración en su más amplio sentido, no la Iglesia. Si a mí me roban algo, no voy al ladrón, ¿eh?, voy a la Administración, en este caso de justicia, a que me resarza. Por lo tanto, que quede muy claro: nuestro interlocutor no es la Iglesia.

Alternativas, soluciones –y esto tiene que ver con algo que ha salido también en otras intervenciones–: desde luego, respetando el derecho de cualquier particular a recurrir a los tribunales para la defensa de sus intereses, desde nuestra opinión no es este el camino, aunque en algunos casos pueda serlo y ser, además, exitoso. Pensemos en decenas de miles de pleitos. ¿Es que hay alguien que piense que esto es una alternativa política correcta? Frente a eso, hay que explorar –porque el tema no es fácil– qué vías pueden utilizarse para revertir estos bienes al dominio donde estuvo.

La primera solución es muy simple: que la Iglesia acepte retrotraer la situación de los bienes al momento anterior a la inmatriculación, y a partir de ahí, de aquellos bienes de los que tenga justificación de dominio suficiente, que los registre, que los inscriba, que ya no los inmatricule. Y todos los demás habrá que analizarlos.

A partir de ahí, bueno, hay posibilidades y dificultades de lo más diversas, ¿eh?: desde una intervención específica para declarar que los cementerios, por muy parroquiales que se llamen, son el lugar donde se atiende un servicio público y más universal imposible... ¿Cómo puede ser que esté en manos privados de un estado extranjero? Algo habrá que hacer con eso. Pero ese es un caso muy concreto. El otro, el más difícil todavía: ¿qué pasa con los bienes que ya han terminado en manos de terceros, porque los han vendido, y un adquirente de buena fe es titular? Pues a lo mejor resulta que en esos no hay nada que hacer. O sea que las vías son muy dispares, y habrá que ver cuáles son, y esa es la segunda iniciativa que presentamos en el Congreso de

los Diputados, para que abran vías de exploración para ver qué salida se le da a todo esto, que es, ojo –no lo olvidemos–, el espolio monumental más grande que ha conocido este país. Los políticos no pueden decir, ¿eh? –y no voy a hablar de un ausente, porque es algo que se ha dicho públicamente–, que esto ¡carece de importancia!, que esto ¡es una cortina de humo! Oiga, ¿hablar de decenas de miles de bienes de valor incalculable puede considerarse una cortina de humo, puede considerarse una cuestión menor? Creemos que en absoluto.

Bueno, con respecto a la intervención de ERC..., perdón, no sé... La disponibilidad a hacer alguna cosa, no es que nos la creamos, es que la constatamos, ¿eh? Tal vez Cataluña ha sido una de las zonas donde este proceso se ha iniciado más tarde, pero desde luego se han puesto a la cabeza, y el trabajo en este sentido de Joan y de la Unió de Pagesos es excelente. No hace falta demostración.

Lo de la anomalía histórica me sirve no solo para la argumentación que ha dado usted, sino para recordar otra cosa que muchas veces nos preguntan los medios: «Y en el resto de Europa, ¿qué?» Pues la respuesta es muy simple: en el resto de Europa no hubo franquismo. Por lo tanto, si este es un fenómeno esencialmente franquista..., y quiero aprovechar..., porque cuando se dice de sacar a Franco de los Caídos, yo diría también: y saquemos a Franco también del patrimonio inmatriculado, porque eso es franquismo viviente. Entonces, en este sentido, queda muy claro que en el resto de países, ¿eh?, la titularidad –que no el uso; el uso sigue siendo religioso cuando se consigue mantener– de los edificios dedicados al culto es del estado. Pero, vamos, tan así que Salazar firma un convenio en los años cuarenta con el Estado Vaticano, por el que se reconoce la titularidad pública de los bienes dedicados al culto, ¿eh? –un dictador que tenía algún perfil un poco diferente del nuestro.

Por último, con la referencia a Junts per Cat, ya he hecho referencia a que no es un posicionamiento, evidentemente, contra la Iglesia católica.

El tema de los costos es complicado. En algunos sitios se ha aducido incluso como argumento para no pedir las notas simples, el costo de esas notas simples, ¿eh?, cuando las administraciones públicas en algunos casos, como nos consta en Navarra, no han cobrado nada, y en otros casos a los ayuntamientos se viene a cobrar, pues, del orden de tres euros por nota simple. Si fuesen dos mil en Cataluña..., ¿acaso hay alguien que piensa que, por saber qué es lo que pasa con su patrimonio, Cataluña no se puede gastar seis mil euros en conocerlo? Aunque fuese así.

En cuanto a la otra cuestión, evidentemente, la complicación es inmensa. Porque a la hora de hablar de costos de la reversión, pues, es posiblemente el último...

El president

¿Puede acercarse al micrófono, por favor? Es que estamos grabando la comparecencia y...

Andrés Valentín González

...–perdón–, al hablar del costo de la reversión, sería posiblemente el escalón último de un problema que tiene otras dificultades muchísimo mayores.

Y, con respecto al tema de los procedimientos judiciales, yo creo que estaba contestado con otras intervenciones.

Gracias.

Joan Casajoana Vives

Bé, algunes coses ja han estat contestades per Andrés Valentín, i no m'hi referiré. En tot cas, sí que fer una precisió. A la reunió que vam tindre amb la consellera de Justícia, hi havia el director general d'Afers Religiosos; com han dit més d'un grup, això no pot ser una lluita anticlerical, i també ho ha dit el company. Hi estem plenament d'acord, aquesta no pot ser una lluita contra l'Església; l'Església, sens dubte, és molt àmplia. És una lluita contra la jerarquia de l'Església que ha fet uns fets que en principi que no hi estem d'acord, i podem dir molt sobre aquests fets.

A veure, no és una lluita anticlerical, perquè l'experiència que hi ha d'aquesta lluita és que hi ha molta gent, molts grups de l'Església que donen suport a aquests temes; que hi han molts rectors que no estan d'acord amb el que han fet. I com això ho donem a conèixer i ho donem a conèixer públicament, doncs molta gent s'haurà de pronunciar: si està a favor del poble o està a favor del bisbe. I es veu, amb les experiències d'altres llocs, que l'Església dona suport a molts grups que estan contra les immatriculacions.

A veure, el que no podem fer, una gent que critiqui una cosa que ha fet la jerarquia, que tots s'amaguin darrere l'Església. Això tampoc. El que hem d'intentar, que l'Església, la gent que va a missa cada dia, estigui al nostre costat i entengui el problema. I aquí hem de fer una tasca, una tasca molt pedagògica, una tasca també de molt estudi, d'anar a la recerca dels temes, a la informació de fets històrics, de documents antics, tot el que sigui, i començar a explicar tot un seguit de coses.

A veure, el bisbat de Vic, clar, a mi m'ha catalogat; diu: «És que aquell és un anticlerical.» I això m'ho deien en un programa informatiu, doncs, d'investigació sobre aquest tema. I m'ho deien, justament, en una sala de setanta metres quadrats, de casa meva, i dic: «Hòstia!, anticlerical, jo? Doncs, mira, està ple de sants, de cristos, de verges, a casa meva! Jo he estudiat sis anys als salesians de Sarrià. A part d'això, estic dormint a l'habitació del bisbe. O sigui, fa tres-cents o quatre-cents anys, quan voltava el bisbe, venia a dormir a casa meva. Ara hi dormo jo, perquè no passa; per tant... Era molt maca, aquella habitació, i me la vaig arreglar per a mi.» (*Veus de fons i rialles.*)

Per tant, a veure, jo l'únic que faig és cantar les veritats, i les hi canto a tothom, i, com més grans són, més ganes en tinc. Així de clar, és el meu temperament. Vull dir... I, per tant, si han fet una cosa malament, jo això ho explico. I no callaré, sigui l'Església o sigui qui vulgui.

Lògicament, tinc molts arguments per anar per la via de la justícia, però és que és massa fàcil –és massa fàcil. Em sembla que el tema és prou gros... Jo el meu tema l'he aparcat, l'he deixat a banda, perquè he vist la dimensió del tema, i no me'n recordo, del meu problema. I jo ho tinc fàcil, perquè tinc moltíssima documentació, cosa que..., el bisbat no té ni un sol paper.

A veure, també hi ha hagut algun comentari sobre el tema d'aquestes esglésies privades, que si poguessin ser esglésies comunals... Plenament d'acord, no hi tinc cap problema. És més, jo, en el poble de referència que hi ha hagut aquesta immatriculació, fa molts anys que vaig dir que volia cedir l'església a l'ajuntament, cosa que ara no faria per conflictes que hi ha hagut. Però és igual, trobarem una altra via; no tinc cap problema per cedir l'església. I, és més, en tinc una altra a Castellfollit del Boix, i també la cediria. Perquè el meu pare l'any 50 la va tindre d'arreglar perquè a la Guerra Civil li van ficar una bomba i va tindre d'arreglar-la. I la dalt, de Sant Vicenç, quan també van ficar una bomba, el meu avi es va jugar el tipus durant tres o quatre nits amb un altre senyor, doncs, per arreglar aquell campanar, perquè no caigués, ficant-hi un seguit de pedres que van saltar, perquè no... A veure, el meu pare va arreglar l'església l'any 50, jo la vaig tenir d'arreglar l'any 2007... Escolta, l'església estarà al costat de casa igualment; tant me fa en nom de qui sigui. Mentre algú la mantingui, ja estic d'acord a donar-la. O sigui, no tindrà cap problema –cap problema.

Una altra qüestió. Temes que potser és bo també comentar-los. A veure, els béns parroquials són béns locals de cada poble, són béns comuns col·lectius i comunitaris de cada poble, i això ho hem de començar a tindre molt clar. Són béns propietat dels pobles, tant les esglésies com les cases rectorals, els cementiris, els horts, els terrenys, els solars que hi pugui haver... Són patrimonis que es van aixecar, construir i renovar i conservar, i s'han mantingut sempre per la gent del poble. I s'han moblat, tot el que hi ha dintre, per gent del poble. Estem parlant de béns immobles i béns mobles..., és a dir, als pobles tota la gent sap qui ha pagat la campana, qui ha pagat

els bancs, qui ha pagat aquella porta, qui ha pagat aquella pedra que es va trencar a l'entrada de l'església, qui la va pagar, qui ha pagat les imatges, els ornaments... S'ha pagat sempre amb aportacions voluntàries de la gent. Per tant... Això s'ha fet durant segles i durant generacions; vull dir, s'ha fet amb molts segles, tot això. També amb la col·laboració dels ajuntaments, també s'ha fet. Han sigut patrimonis que moltes vegades s'han aixecat en temps molt difícils, en temps de penúries econòmiques, i també amb bons temps, amb temps de bones collites. I aquí van tindre un gran protagonisme els pagesos, perquè en aquells anys la majoria de gent eren pagesos als pobles, no hi havia altres coses. Van ser els pagesos que van tindre un protagonisme en aquell moment, perquè els tocava, doncs, per fer aquestes aportacions i per tirar endavant tots aquests patrimonis.

Les parròquies s'han immatriculat en nom del bisbat de Vic. Això és incorrecte. Ho repeteixo, és un robatori i un saqueig. S'ha de diferenciar molt bé què és l'església parroquial –que és poble, municipi, béns comuns, collectius, comunitaris i propietat del poble– del que és l'Església diocesana, l'Església jeràrquica. L'Església jeràrquica és bisbat, és entitat privada, és Vaticà. I aquí ens podem preguntar com pot ser que una entitat privada registri al seu nom, al seu nom i al seu CIF, béns que són comuns, collectius i comunitaris, de tots. Primera, jo, és una cosa que no entenc. Per tant, aquestes coses les hem d'estudiar, hem d'intentar aclarir totes aquestes coses.

L'Església diocesana, és a dir, els bisbats, no han construït mai cap església. Quan estava el bisbat de Vic negociant amb els responsables de patrimoni, tot cofois, ells ho deien: «Nosaltres? No n'hem fet mai cap, d'església!» No, no, i és veritat, no n'han fet mai cap, d'església. No han participat tampoc mai en la conservació dels temples ni en el manteniment dels temples. A molts pobles tenim experiències de que un grup de gent del poble diu: «Ei, hem d'arreglar aquesta església, aquesta ermita.» I en parlen amb l'ajuntament, i l'ajuntament: «Va, som-hi!» I l'ajuntament demana diners a la diputació. I quan ho tenen tot muntat se'n van al bisbat de Vic: «–Escolteu, fem això; aquest paga, aquest paga... Vosaltres, què hi fiqueu? –No! Nosaltres no tenim cap pressupost per arreglar esglésies.» Clar, a partir d'aquí, hi ha una cosa que jo no entenc; és a dir, els que no construeixen, els que no conserven, els que no mantenen, volen tots els patrimonis, i els volen sota el seu nom i sota el seu NIF. I el que pretenen és que tot continuï igual, que mantinguem les parròquies nosaltres, és a dir: «Jo m'ho quedo i vosaltres pagueu.» Escolta!, haurem de començar a mirar, a revisar i a veure ara com... Clar, poder haurem de dir: «Senyor bisbe, que té teules trencades, pugui a la teulada a arreglar-les.» Perquè, per què hem d'arreglar unes esglésies que ens han fotut? Bé, és que és de calaix –és de calaix.

Hem d'estudiar la història, perquè, a veure, els pobles abans s'emmirallaven els uns en els altres, i moltes vegades els creixements dels pobles era agafar aquelles coses positives del poble veí i també fer-les. Segles enrere, com es localitzava un poble? Pst!, l'església; hi ha una església, cases..., ja localitzaves un poble. Alguns pobles van començar a tenir capellans, perquè abans tenien l'església però no deien missa cada diumenge, perquè n'hi havien pocs, de capellans, no podien assistir a tothom. Però ja vam veure que hi havia alguns pobles que tenien capellans, i hi havia molts pobles que van dir: «Nosaltres no podem ser menys, també volem un capellà al poble.» I, clar, per fer això es parlava amb el bisbat, i el bisbat hi accedia, però va anomenar un seguit de condicions, per poder deixar anar un capellà a un poble. I els deien: «A veure, la comunitat ha de donar allotjament al capellà», i es feia la rectoria. Però no la feia el bisbat, la feia el poble, eh?, i aquí coordinava l'ajuntament o coordinava qualsevol altra entitat que era similar a l'ajuntament. I es feia la rectoria, i es feia i es pagava, com sempre, amb la gent del poble.

També deia el bisbat: «Escolta, si voleu aquí un capellà, hi ha d'haver un hort per al rector, perquè el rector pugui alimentar-se, pugui tindre les hortalisses i pugui tirar endavant. També, el rector s'ha d'escalfar i, per tant, ha tindre un tros de bosc o se li ha de cedir un tros de bosc.» Hi han temes curiosos. Per exemple, el bisbat de

Vic, al poble de Castellfollit del Boix, anaven desesperats buscant el bosc del rector: «On és el bosc del rector?» I al final va sortir un propietari, un home gran, i va dir «Escolteu, escolteu, a veure: el rector no ha tingut mai un bosc aquí. El bosc del rector és el meu bosc, i la meva família, durant segles, ha deixat al rector treure llenya al bosc. Però aquest no és el bosc del rector, és el bosc de casa meva.» Vull dir, això anava d'aquesta manera. També en alguns pobles demanaven un camp de blat perquè el rector pogués fer pa. Vull dir, eren...

Aquestes coses, si les busquem, les trobarem escrites. Però, clar, cal aquí que hi hagi un moviment que coordini, que tenen un paper molt important aquells historiadors del poble que han fet moltes coses a dintre de..., a qualsevol poble. Doncs, que comencin a entrar en aquests temes, que els comencin a estudiar, que treguin documentació.

Per tant, les cases rectorals, els cementiris, són béns comuns, són béns col·lectius, són béns pagats per tota la gent del poble.

Clar, tots aquests béns es van aixecar perquè el capellà residís al poble, i ara no n'hi ha cap que resideixi al poble. Ara se'n van a viure en un pis, que és més fàcil. I en aquell pis viu un rector i resulta que està fent el servei a quatre parròquies. I aquelles quatre parròquies estan buides, i ara és un bon moment per llogar les parròquies... Com ningú les utilitza... Clar, si les té el bisbat al seu nom, sota el seu CIF, doncs, és molt fàcil que pugui prendre les decisions que vulgui.

Moltes d'aquestes coses, ho dic, estan escrites. L'altre dia buscàvem uns capbreus..., vam trobar uns capbreus sobre les possessions de la universitat o el comú a Castellfollit del Boix. I allí es feien un seguit de confessions per part dels síndics del poble i un seguit de capbreus de 1682. Hi havia confessions d'aquests síndics del poble, hi havien capbreus del batlle de Castellfollit del Boix, que era un antic avantpassat de casa meva, i tots deien que els terrenys de la rectoria són del poble. Per tant, cal investigar, cal repassar aquestes coses. L'Església ha fet molta feina per fer això, i tots haurem de fer molta feina per desmuntar aquestes coses.

Alguna altra qüestió que potser s'ha dit: tema de procediments judicials. Se n'han fet, i bastants. Però cal dir una cosa: aquests procediments van començar fa molts anys; moltes vegades fa vuit, deu anys. I cal també conèixer el país, com és el país. El 50 per cent dels jutges són de l'Opus; d'entrada ho tens molt malament, eh? Vull dir, no... No, és que és així, eh?, vull dir que les coses són com són.

Però, a veure, a mi em sembla que en aquest tema hem progressat. I hi ha una cosa que és determinant, que és la que ha comentat el company. És a dir, la sentència d'Estrasburg de l'any 2014 és molt clara; vull dir, parla d'actuacions arbitràries en el tema d'immatriculacions. Les immatriculacions vulneren la Constitució espanyola i els valors comuns del dret europeu, que són violacions continuades i massives dels drets garantits per la Convenció europea dels drets humans. I a més es sanciona amb 615.000 euros l'Estat espanyol per no defensar els drets de la propietat privada, perquè la sentència era objecte d'una empresa ramadera de Palència que tenia un monestir del Cister, i el bisbe de Palència la hi va fotre. Va anar per la via judicial: hi va anar a nivell local, a nivell territorial, a nivell del Suprem, a nivell del Constitucional. Va perdre a tot arreu. Se'n va a Estrasburg, i els foten una sanció per no respectar dels drets de la propietat privada d'aquesta empresa. A veure, això és determinant! I ara hi han noves sentències, ja comença a haver-hi sentències favorables, és a dir, això està canviant –està canviant. Per tant, vull dir, aquesta cosa també l'hem de tindre present.

Bé, no sé si hi havia més coses, però no me n'he apuntat més, potser. D'acord, ho deixo aquí.

El president

Bé, moltes gràcies. Jo no sé si hi ha algun grup parlamentari que vulgui fer alguna puntualització... Sembla que no. Moltes gràcies.

Doncs ara suspenem la sessió un minut per acomiadar els compareixents, i al cap d'un minut seguim.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i set minuts i es reprèn a les dotze.

El president

Si us plau, diputats i diputades, seguim. *(Pausa.)* Si us plau, si voleu avisar els diputats que estan fora, perquè si comencem a votar això serà un desastre. O no? *(Pausa.)*

Bé, estaria bé, si hi hagués alguna substitució, que se'm pogués comunicar. Crec que he observat que el Grup Republicà tenia una substitució. Endavant, diputat.

Antoni Castellà i Clavé

No, soc membre, jo, d'aquesta...

El president

No, no ho deia per vostè. Deia si s'ha de comunicar alguna substitució, si us plau. *(Eusebi Campdepadrós i Pucurull demana per parlar.)* Endavant.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

En el cas de Junts per Catalunya, la diputada Teresa Pallarès substitueix la diputada Marta Madrenas, i la diputada Saloua substitueix el diputat i vicepresident primer del Parlament, Josep Costa.

El president

Alguna substitució més?

Proposta de resolució sobre la Ciutat de la Justícia de Tarragona

250-00155/12

Doncs passem al punt número 3 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la Ciutat de la Justícia de Tarragona, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Aquest grup parlamentari té la paraula per defensar-la. Endavant, diputada.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bien, traemos hoy una reivindicación que empieza a ser ya desgraciadamente recurrente en esta comisión, y no solamente en esta legislatura, sino también en la anterior. Hemos insistido mucho incluso, cuando compareció la *consellera*, la señora Capella, porque la situación que estamos viviendo en Tarragona es insostenible. Se prometió hace muchos años ya la construcción de la Ciudad de la Justicia en Tarragona; es la única capital de provincia que se encuentra en estas condiciones lamentables.

Y, para que nos hagamos una idea, Tarragona tiene todas las sedes judiciales dispersas hasta en ocho edificios, y, por tanto, cualquier letrado, procurador, usuario que tenga que utilizar, pues, estos servicios tiene que ir desplazándose por la ciudad y, bueno, tiene que ir desde la avenida Lluís Companys –para quien conozca Tarragona–, la avenida Roma, Vidal i Barraquer, Sant Antoni Maria Claret... Me consta que hay compañeros en esta comisión que son también compañeros de profesión y que saben perfectamente que incluso durante una mañana, pues, te es imposible llegar a un señalamiento, porque lo tienes superlejos de donde tienes la primera vista.

Por tanto, esto no se puede consentir. Yo traigo una noticia que es del 2007, 23 de febrero del 2007, donde dice: «La *consellera* Tura –estábamos todavía en la época de la *consellera* Tura– presenta el proyecto ganador para la construcción de la nueva ciudad judicial, que será una realidad en 2009»; estamos en 2018, esto no ha ocurrido y, por supuesto, la situación va a peor. El señor Gordó también nos habló de esta construcción. En el año 2016 el señor Mundó nos dijo que la Generalitat no

tenia presupuesto para afrontar esta construcción del fórum de la justicia y que lo aplazaba *sine die*.

Pues bien, en Tarragona no podemos esperar más. La Ciudad de la Justicia, como saben, es una construcción que tienen que ser prioritaria. La situación, además, no solamente por la dispersión de las sedes judiciales, sino también por el propio estado de los edificios..., cualquiera que vaya al Palacio de Justicia lo puede comprobar. Hay goteras en las salas de vista. Hay despachos que están en antiguos lavabos y que se ve claramente que aquello antiguamente era un lavabo. En la salida de emergencia se ha habilitado un espacio para que puedan hablar los letrados con los clientes, con lo cual se está taponando la salida de emergencia; no quiero pensar el día, pues, que pase algo y se tenga que utilizar esa salida, porque evidentemente no se va a poder. No se preserva el derecho a la intimidad de la víctima, que en algunos lugares del Palacio de Justicia, sobre todo en el juzgado de guardia, coinciden en algunos momentos; esto no se puede permitir. El sistema de cañerías de agua residuales cuelga del techo; tampoco se ha arreglado este tema. Y, por tanto, los espacios no son dignos.

Yo creo que no podemos esperar más. Y, por tanto, lo que hacemos es instar de nuevo al Departamento de Justicia para que se ponga manos a la obra y licitemos de una vez por todas este proyecto y tengamos, pues, una ciudad de la justicia digna, como se merece Tarragona.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En aquesta proposta de resolució s'ha presentat una esmena conjunta del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula primer el Grup Parlamentari Republicà per defensar l'esmena.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies. Entenem el que diu la diputada Lorena Roldán, ho entenem perfectament, però insistim en que nosaltres sempre hem dit el que hi ha, i, per tant, el que vostès plantegen és absolutament irrealitzable, i ho saben vostès. Perquè una cosa és tenir la voluntat i la garantia de fer-ho i una altra cosa és posar uns terminis durant el present 2018, quan ja hi estem, terminis d'execució, quan li estem dient que no hi ha diners i que no només és qüestió de la Generalitat de Catalunya, sinó que necessitem alguna cosa més.

Hem presentat una esmena que era analitzar la viabilitat d'alternatives de finançament que coordinadament amb l'Ajuntament de Tarragona –perquè també hi està implicat– puguin facilitar aquesta construcció d'aquesta Ciutat de Justícia, i ens ha estat denegada.

Com sap, i vostè ja ho ha apuntat, l'abril del 2016 el conseller de Justícia va explicar que el fòrum judicial de Tarragona no es podia desenvolupar a curt termini, a falta d'aquest finançament. Els anuncis dels equips de govern sobre aquesta instal·lació..., no comptàvem amb els pressupostos, amb els compromisos pressupostaris; per tant, el que no farem serà prometre una cosa que és impossible de poder fer. Els necessaris, eh?, per fer aquesta obra, que són 64 milions d'euros. Aquest import és equivalent al que recapta cada any l'Estat a Catalunya en concepte de taxes judicials. Per tant, si vostè vol aquests 64 milions, els demana, si us plau, que ens els donin directament des de l'Estat, que és el que nosaltres paguem. Per tant, que ens els tornin, si més no, per poder fer aquesta obra que vostè creu tan important i que nosaltres també. Per tant, que no retornen a l'Administració que presta el servei d'auxili i suport a l'Administració de justícia a Catalunya, inclús en el manteniment de construccions i infraestructures, com vostè bé sap.

El mes d'abril del 2016 el conseller Mundó es va reunir amb l'alcalde de Tarragona, el senyor Félix Ballesteros –per tant, tampoc no podem obviar el que s'està fent des del territori–, i van acordar posar en marxa una comissió per analitzar vies

de finançament alternatives que facin possible aquesta construcció a mitjà termini. Des del punt de vista del Departament de Justícia, el projecte continua sent prioritari per acabar amb la dispersió, com vostè ha dit, i el Departament de Justícia només adquireix compromisos quan té la certesa que els podria fer realitat.

I aquesta, doncs, continua sent la nostra opció, ajudar amb el que calgui perquè el Govern espanyol ens doni els diners o ens ajudi a pagar aquesta infraestructura que no només depèn de nosaltres, i que sobretot i hagi un acord territorial, i no tirar pel dret amb aquestes propostes que són absolutament inassumibles.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn també per defensar l'esmena del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Endavant, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, no negaré la necessitat del fòrum de la justícia a Tarragona. És una demanda llargament feta per part de tots els operadors jurídics i, efectivament, a més a més, és l'única capital de demarcació que no disposa d'un edifici nou.

Ara bé, dit això, efectivament, la proposta aquesta, com molt bé sap el grup proponent, doncs, evidentment és fàcil de fer, però també coneixen la realitat i la impossible materialització en les circumstàncies actuals.

Així i tot, cal remarcar que en el cas del Departament de Justícia ha fet importants esforços precisament en l'àmbit de la demarcació de Tarragona, si bé afecten l'àmbit penal: tots ja coneixem la recent construcció de Mas d'Enric, i també el compromís –aquest sí, ferm i fet en l'àmbit d'aquesta Comissió de Justícia– de construir el centre obert per un import de 10 milions; és a dir, la meitat de la inversió que podrà fer el Departament de Justícia en la totalitat d'inversions es destinarà precisament a aquest centre obert que es col·locarà en el solar actualment en propietat.

La materialització del fòrum de la justícia a Tarragona no depèn només de les disponibilitats pressupostàries que pugui tenir el Departament de Justícia, que, com molt bé ha dit la diputada Casamitjana, és un cost de 64 milions d'euros, sinó que també depenen d'actuacions que corresponen a l'àmbit de l'Ajuntament de Tarragona i, en algun cas, no específicament del mateix ajuntament, sinó de l'àmbit judicial. Cal un canvi del pla urbanístic del solar on actualment està col·locada l'antiga presó, per tal de poder-lo fer, evidentment, que pugui servir de palanca de finançament important de la Ciutat de la Justícia. I, evidentment, també ha de finalitzar el procediment judicial que afecta aquest pla urbanístic, cosa que evidentment tampoc ja no està en mans ni de la conselleria ni del mateix ajuntament.

Per tant, tenint en compte que el Departament de Justícia té un pressupost anual d'inversions de 20 milions, sense la col·laboració d'aquest ajuntament per buscar el finançament a través tant de la requalificació com la finalització del procediment..., doncs, no és possible. I, per tant, no es pot assumir un cost de 50 milions que suposaria la construcció de la Ciutat de la Justícia. Reitero el que ja ha exposat la diputada Casamitjana: a través de les taxes judicials es recaptin 60 milions d'euros anualment a Catalunya. Per tant, podríem construir un fòrum judicial cada any.

I amb relació, efectivament, a dèficits que presenten els edificis judicials a Tarragona, que sí que és cert que hi havia un compromís per part del Govern d'una inversió de 2 milions i mig per obres de millora del jutjat, això precisament s'ha vist paralitzat. I s'ha vist paralitzat en la part precisament d'unes reformes que s'havien de fer a la zona de custòdia dels presos, precisament pel 155.

Per tant, la voluntat..., la necessitat es constata, es reconeix. La voluntat hi és tota. La implicació de la conselleria, total, i, a més a més, ha de ser, però, en col·laboració amb l'Administració de l'Ajuntament de Tarragona, que també ens consta la seva disponibilitat en la part que li pertoca però que també té deures pendants.

Però, efectivament, no podem votar favorablement la proposta, atès que es tracta de la clàssica proposta, doncs, fàcil de fer... Ja veig el que sortirà als diaris, que és que «de nou, doncs, la conselleria abandona Tarragona», però les xifres demostren exactament el contrari: que precisament la demarcació de Tarragona ha estat objecte d'atenció pressupostària prioritària per la conselleria, encara que sí que, efectivament, en la part de l'àmbit penitenciari, i encara no del judicial, que també arribarà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la resta de grups parlamentaris. En primer lloc el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant, diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. El nostre grup és plenament conscient dels problemes de les seus judicials a Tarragona; les hem visitat en persona i vam poder parlar amb el jutge degà, amb els treballadors i treballadores, i també amb els usuaris. Per tant, sabem dels problemes d'accessibilitat, per exemple, del Palau de Justícia, de la dificultat per als advocats i les advocades amb la dispersió de seus, que abans apuntava la senyora Roldán, d'arribar als judicis amb prou temps quan te n'han assenyalat un a una seu i has d'anar a l'altra al cap de poca estona, o de la falta d'espais o del mal repartiment d'aquests; cosa que és més greu encara quan es tracta, per exemple, del Vido, del jutjat de violència de gènere, en què fins i tot de vegades coincideixen –i amb això m'hi he trobat jo en persona– en el mateix passadís les víctimes i els presumptes agressors, quan no venen, diguem-ne, detinguts. Per tant, una situació prou greu que s'ha de resoldre.

De fet, dir-los també als grups que donen recolzament al Govern que li traslladin la situació de Tarragona o la preocupació que tenim, jo crec que tots plegats, per Tarragona, per la situació de la justícia de Tarragona –no l'àmbit penitenciari, senyor Campdepadrós, que no té res a veure aquí amb l'Administració de justícia com a tal, sinó els jutjats de Tarragona–, perquè de fet hi ha aquesta proposta de resolució i acte seguit n'hi ha una altra que ha presentat el nostre grup. Per tant, alguna cosa passa a Tarragona i alguna cosa s'ha de fer.

Ho vam dir a la consellera en la seva compareixença: el fòrum judicial ha de ser una realitat. I la consellera ens va respondre que és un problema de diners –de diners! Doncs mirin, nosaltres hem demanat què paga el Govern en concepte de lloguers per les diferents seus judicials. Resposta del Govern: sumats tots els lloguers que paga, 1.146.261,10 cèntims d'euros l'any; més d'1 milió –ho han sentit bé– de lloguers per les diferents seus judicials. Em pregunto quina inversió podríem arribar a fer amb aquests..., pagant els interessos per aquest import, no? Segur que seria una inversió prou important.

Es parlava aquí de que, bé, l'ajuntament també havia de fer coses. Doncs miri, sabem que el solar on ha d'anar el fòrum de la justícia ja és propietat del Govern, el solar el tenen. I tenen també un altre solar, un solar que té deu mil metres quadrats d'edificabilitat; per tant, una bona palanca per al finançament d'aquesta seu, que evidentment és patrimoni de la Generalitat però que tothom sempre ha entès que estava destinada a justícia. I sabem que estan estudiant quin aprofitament poden treure de l'antiga presó. També els hem de dir que està qualificat com a equipament i que, a més a més, els veïns i veïnes d'aquella zona tindran alguna cosa a dir respecte a la seva voluntat de requalificar això per fer-hi més pisos.

No pot ser que tot surti de l'aprofitament d'allò que vostès tenen a la ciutat o que el departament té a la ciutat, i que endarrerixin una obra per això. Hi hauran de posar algun recurs, no?, el Govern de la Generalitat hi haurà de posar recursos propis.

Però som realistes i realment sabem que el que proposa aquesta resolució difícilment es farà, perquè els terminis que posen, doncs, no es poden complir de cap manera. Per tant, el que hem fet nosaltres és presentar una proposta de resolució per-

què es faci un informe econòmic i financer sobre aquesta inversió, i una bateria de preguntes amb relació a la creació d'una comissió per estudiar diferents alternatives de finançament que també la senyora Roldán plantejava.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquesta proposta de resolució, perquè evidentment no hi podem votar en contra, perquè creiem que és molt important que es faci el fòrum de la justícia, però els terminis que plantegen no són realistes, i ja els avisem, ja els hi diem: no deixarem aquest tema. Seguirem preguntant, seguirem insistint al Govern, perquè entenem que els tarragonins i tarragonines tenen el mateix dret que qualsevol altre ciutadà de Catalunya per tenir unes instal·lacions de justícia dignes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Nosaltres ja avancem que, s'aprovi o no s'aprovi aquesta proposta de resolució, doncs, no farem un discurs que pugui acabar dient que la conselleria de Justícia..., no a Tarragona; no ho farem. No ho farem, perquè pot haver-hi una discussió sobre prioritats i perquè es pot veure d'una altra manera.

Però que no fem aquest discurs no significa que estiguem d'acord a la proposta de resolució que fa Ciudadanos. Per què? Perquè fem dues anàlisis sobre dos qüestions. La primera, d'un tema que ja podem fer, que és de comparativa de com tenim les realitats a les comarques de Lleida, Girona, Barcelona, amb l'existència de ciutat judicial, i del que tenim a Tarragona. No únicament des d'una dispersió física, sinó de «disfuncionament» de ciutat judicial. I semblaria que lletrats, justiciables, lletrats de l'Administració de justícia i magistrats i magistrades, doncs, diuen que no hi ha color, i sobretot justiciables. I, per tant, és la primera valoració que fem.

I la segona és una mica més complexa, que és de priorització d'inversions per part del departament. Perquè entendríem que s'estigués d'acord per part dels dos grups que a dia d'avui formen govern, però es digués: «Però no prioritzem.» L'anàlisi que fem des de la CUP és que, de l'experiència que també tenim d'aquestes tres ciutats de la justícia ja existents, a llarg termini és una bona inversió. És una bona inversió també per la dada que donava la diputada socialista, del Grup Socialistes, que ens ve a dir que a llarg termini estem reduint la despesa. I nosaltres volem pensar el país a llarg termini. I, per tant, de totes les prioritats que pot tenir el Departament de Justícia, pensem que hauria de ser una de les que s'hauria de prioritzar.

Això sí, ens avancem més també per no reproduir alguns dels errors de les ciutats judicials. El poso un exemple, perquè ho vegin molt clar. Abans, a la majoria de jutjats, un lletrat o una lletrada entrava a l'oficina judicial i podia parlar amb el tramitador o la tramitadora, quan li deien que hi podia accedir, d'una manera directa. Ara, si anem a la Ciutat de Justícia de Barcelona, doncs, podem trobar fins i tot amb un taulell on es comparteixen dos jutjats i on hem d'esperar que ens diguin qui és el tramitador o la tramitadora i on hem de fer gestions –gestions– en un taulell on hi ha desenes de persones que poden fins i tot estar sentint dades de caràcter personal. Em sembla que no són condicions per treballar ningú. Però, fins i tot si això hagués estat suplert pel fet de que després els tramitadors i les tramitadores tenen unes mil·lors instal·lacions, fantàstic; però és a l'inrevés. És un drama la situació en què estan treballant molts funcionaris i funcionàries de justícia, molt personal de justícia. També ho dic perquè està molt bé que plantegem ciutats de justícia, però també que aprenguem dels errors que ja s'han detectat a algunes d'aquestes.

I, per últim, si nosaltres haguéssim vist una esmena presentada per qualsevol grup que ens hagués dit, amb relació als temps: «No hi estem d'acord, però ho estudiarem i hi haurà un altre tempo», doncs haguéssim votat a favor d'aquesta esme-

na. Però l'únic que hem vist des del Grup Republicà i el Grup de Junts per Cat és una esmena que el que diu és «analitzar la viabilitat d'alternatives del finançament», i no un tempo.

I és per això que votarem favorablement la proposta de resolució de Ciudadanos. Si haguéssim vist una altra alternativa, haguéssim votat aquesta alternativa d'esmena.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de nou del Grup Parlamentari de Ciutadans per posicionar-se sobre les esmenes. Endavant.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bé, jo vull dir que aquesta proposta de resolució es va presentar..., bé, l'admissió a tràmit per la Mesa –per tant, es va presentar abans– va ser el 7 de maig del 2018. Si han passat cinc mesos fins que aquesta proposta de resolució arriba a aquesta comissió i es pot discutir i debatre i, per tant, afecta el calendari que nosaltres vam preveure en aquella data, no ha estat per culpa de Ciutadans, sinó perquè vostès, els partits que donen recolzament al Govern, porten mesos marejant la perdiu, perquè no volen afrontar les situacions que tenen aquí a Catalunya. I una d'elles, per exemple, doncs és això que tenen aquí a Tarragona, que ho tenen apartat, *sine die*, des del 2007. Insisteixo en aquesta notícia: el 2007, la consellera Tura anunciant ja que estava el procés de licitació en marxa.

La senyora Casamitjana presenta una esmena que, sincerament, a mi em fa vergonya; vergonya que ara es digui que comencem, que encetem un període d'analitzar la viabilitat d'alternatives de finançament. Des de quan hem d'estar..., quant de temps hem d'estar analitzant les vies de finançament? Perquè és que el senyor Mundó, el 2016, ja va dir que la solució era començar, doncs, aquest estudi de la viabilitat de les vies... Quant de temps hem d'estar estudiant? Quant de temps? Ho deixem aquí, no?, fins que a vostès els doni la gana, doncs, de posar fil a l'agulla en aquest tema, que sincerament és que fa absoluta vergonya.

Ara, vostè, ja, evidentment el que ha fet, en comptes de fer una mica d'autocrítica, de dir: «Doncs miri, això no ho hem fet bé –no ho hem fet bé. No ha estat una bona gestió», no: de qui és la culpa?, la culpa és de l'Estat –la culpa és de l'Estat. Però sap què passa, que, quan l'Estat obra l'aixeta dels diners i els dona a vostès diners, el primer que fan és invertir-los en altres coses, com els 20 milions de TV3. No van a parar a la justícia, no, no, no van a parar a la sanitat, no van a parar a l'educació: van a parar de nou a la màquina de mantres que és TV3.

Per tant, insisteixo que em fa vergonya aquesta justificació que vostè ha intentat fer per, com sempre, doncs donar la culpa als altres. Fins i tot la companya del Partit Socialista els ha posat ja les dades damunt de la taula del que està costant aquest lloguer d'aquestes seus judicials.

Sincerament, nosaltres havíem ficat aquest calendari, perquè l'experiència ens demostra que si no els fiquem uns terminis vostès van tirant; van tirant, «ho deixem aquí» i «no, no, s'està estudiant –s'està estudiant». Per això havíem posat aquests terminis. Igual que ha dit el company Aragonés, si algú hagués presentat una esmena per parlar d'aquests terminis, nosaltres, doncs, estem oberts a la negociació, evidentment, i a fer propostes realistes. Insisteixo que la vam presentar el mes de maig.

Jo de veritat crec que la gent de Tarragona que avui pugui seguir aquesta comissió i veure la poca voluntat que vostès tenen per ajudar el justiciable..., doncs crec que queda ja bastant demostrat amb el que ens han dit avui.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Si els sembla, passem ja a la votació. Jo no allargaria les intervencions. Ja hem fet les intervencions, hi ha posicionaments sobre les esmenes, tenim moltes propos-

tes de resolució... (*Magda Casamitjana i Aguilà demana per parlar.*) Trenta segons, diputada, perquè pugui dir alguna cosa. Si us plau.

Magda Casamitjana i Aguilà

Bé, la diputada Casamitjana diu que és una llàstima que vostè em digui això, perquè sap perfectament que aquesta diputada truca cada vegada al seu grup parlamentari per discutir cada una de les propostes de resolució, cada vegada. I aquesta vegada ho he fet exactament a través d'una altra diputada, que m'ha dit això. Per tant, em sap greu, perquè hauríem pogut fer...

I només li dic això: és a dir, ho sap vostè perfectament, i ho sap molt millor que jo, que als pressupostos les coses són finalistes, i si els diners que recapta l'Estat espanyol, que són 60 milions d'euros, en taxes judicials..., el que demanem és que les puguem recaptar nosaltres i, com que són finalistes, poder construir... Res d'això. I trenta segons.

El president

Vol dir alguna cosa, diputada, vol contestar? Si vol, eh? (*Pausa.*) Gràcies.

Passem a la votació, si us plau.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Grup Parlamentari de Ciutadans, 6; Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Vots en contra?

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà i Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Abstencions?

Grup Parlamentari Socialistes.

La proposta queda rebutjada.

Proposta de resolució sobre la implantació d'un servei comú de notificacions i embargaments als jutjats de Tarragona

250-00160/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia; és el punt número 4: Proposta de resolució sobre la implantació d'un servei comú de notificacions i embargaments als jutjats de Tarragona. Fa la proposta el Grup Parlamentari Socialistes. Endavant, diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, com he dit abans, alguna cosa passa a Tarragona, que les propostes de resolució, doncs..., en aquest cas n'hi ha hagut dues, però crec que ha sortit el tema en d'altres comissions també, no?

Nosaltres, en aquesta visita que vam poder fer a la seu judicial a Tarragona i parlant amb aquells que estan treballant dia a dia allí, amb el jutge degà i amb el personal, ens comentaven la necessitat de tenir un mecanisme que fos més àgil a l'hora de fer les comunicacions, a l'hora de fer les notificacions. El retard en la resolució d'assumptes en la via judicial té moltes causes, però en tot cas una millor gestió dels recursos de l'Administració de justícia comportaria una justícia més efectiva. En aquest sentit la implantació entenem que de l'oficina judicial pot ser un mitjà que agilitzarà els procediments judicials.

Com que aquesta implantació és progressiva i va molt lenta, la veritat, en aquells partits en els que no s'hagi fet i la seva implantació encara es retardi en el temps, la creació d'un servei comú de notificacions i embargaments podria ser de gran ajuda. Aquest és el cas dels jutjats de Tarragona, com deia, en què l'existència d'un servei comú de notificacions i embargaments per a tots els jutjats comportaria una major eficiència i agilitat a l'hora de notificar als usuaris judicials les diferents resolucions i actes judicials.

No deixa de cridar l'atenció que Tarragona no tingui aquest servei com en l'actualitat tenen altres capitals; per exemple, Barcelona o Lleida, sense implantació de la nova oficina judicial, com a servei d'actes de comunicació, o Girona, amb implantació de noves oficines judicials, com a servei comú processal.

Per aquests motius el nostre grup presenta aquesta proposta de resolució, en la que instem el Govern de la Generalitat a implantar un servei d'actes de comunicació, mentre no es faci la implantació de la nova oficina judicial, amb funcions pròpies de servei comú de notificacions i embargaments de tots els jutjats de la ciutat de Tarragona, a fi de ser més àgil, eficient i eficaç, l'Administració de justícia, en aquesta ciutat, cosa que és molt necessària.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En aquesta proposta de resolució s'han presentat esmenes del Grups Parlamentaris de Junts per Catalunya i del Grup Parlamentari Republicà, i dono la paraula a aquests grups. En primer lloc, al Grup Parlamentari Republicà. Endavant, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, president. Insistim en que, quan fem les alegacions, no les fem per tombar res, ni les fem en contra del territori, ni les fem perquè sí: les fem perquè tenim l'oportunitat de que els tècnics i el departament ens puguin informar de moltes altres coses que nosaltres no sabem i puguem aportar informació del perquè no aprovem les propostes de resolució que es presenten. I aquesta és una posició, en aquest cas, molt concreta, que intento explicar.

El Decret 169/2010, de 16 de novembre, sobre estructura i organització de l'oficina judicial a Catalunya, defineix els diferents tipus de serveis comuns processals que conformen el model d'oficina judicial a Catalunya i les seves funcions. L'annex d'aquest esmentat decret concreta els serveis que s'han de crear en cada partit judicial, en funció de la tipologia i dimensió del partit.

En el cas concret d'aquest partit judicial de Tarragona, es preveu que es creï un servei comú processal general, un servei comú processal d'ordenació del procediment dels òrgans col·legiats, un servei comú processal d'ordenació del procediment dels òrgans unipersonals, un servei comú processal d'execució civil, social i contenciós administratiu i un servei comú processal d'execució penal.

Pel que fa al servei comú processal general, de l'article 4.2 del decret, li atribueix, a banda de la pràctica dels actes de comunicació, les funcions de registre i repartiment, funcions d'auxili judicial, d'atenció a la ciutadania i operadors jurídics, gestió i dipòsit de peces de convicció, suport a la presidència d'audiències provincials i al jutge degà, servei de correus i circulacions internes d'entrega i recollida de documents, entre altres.

En aquest marc normatiu no té cabuda la creació d'un servei comú de notificacions i embargaments dependents del deganat, com els que es van crear a Barcelona, Sabadell o Lleida, per a la pràctica dels actes de comunicació, ja que l'anterior normativa que empara la seva creació, l'anterior redacció de l'article 272.2 de la Llei orgànica del poder judicial, ha estat derogada. Per tant, de moment, aquesta primera part.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, també ens veurem obligats a... Hem fet aquesta esmena, entenem la bona intenció del que es planteja, però discrepem de la practicitat o utilitat del que es planteja.

Cal tenir en compte que la implementació de l'oficina judicial en un partit judicial requereix moltes actuacions preparatòries i amb un impacte econòmic molt

elevat i, a més a més, un gran esforç per part de tots els operadors implicats. La disposició addicional primera del Decret 169/2010, sobre estructura i organització de l'oficina judicial, permet la creació i posada en funcionament, efectivament, de serveis comuns processals de forma gradual i progressiva, però la possibilitat d'engegar aquests processos per una funció limitada a la pràctica als actes de comunicació i a més a més provisional, atès que posteriorment s'hauria d'adaptar i completar tot el procés d'implementació de l'oficina judicial en aquest partit, és una opció que s'ha de valorar amb molta cautela per part del Departament de Justícia.

Si s'optés per aquesta via, el servei comú processal general de Tarragona no assumiria inicialment la totalitat de les funcions que li atribueix l'article 4 de l'esmentat Decret 169/2010, sinó que aquestes es detallarien a l'ordre del conseller o consellera i sense perjudici d'ampliar les funcions de forma gradual i progressiva, tal com permet també l'article 7.2 del dit decret.

En conclusió, el departament té com a objectiu del seu pla de govern continuar amb el procés d'implementació de l'oficina judicial arreu, però de forma completa, de desplegament d'aquesta oficina, i gradual i progressiva, d'acord amb les disponibilitats i seguint l'ordre d'implementació ja pactat i establert amb el Tribunal Superior de Justícia, precisament per una economia tant d'esforços com de recursos.

Per aquest motiu, doncs, si no s'accepta l'esmena, ens veuríem obligats a votar en contra de la proposta de resolució presentada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la resta de grups parlamentaris; per començar, el Grup Parlamentari de Ciutadans. Endavant, diputada.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Doncs de manera molt breu, nosaltres donarem recolzament a aquesta proposta de resolució, que va en la mateixa línia de les deficiències que ja hem denunciat que s'estan patint a Tarragona en aquestes qüestions.

El que sí que ens agradaria dir és que, si realment s'arriba a implantar l'oficina judicial –que també hem demanat una calendarització i estem a l'espera de la resposta per part del departament–, doncs que es faci en condicions. Que no passi com, per exemple, al Vendrell, que ha estat un autèntic nyap, on fins i tot el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, doncs, ja ha avisat i ha advertit d'aquest mal funcionament, per manca de funcionaris, perquè està mal dissenyada l'oficina judicial. Això està passant també a Tarragona, perquè hi ha un dèficit de personal. I, per tant, per molt que nosaltres vulguem implantar aquí l'oficina judicial, doncs això s'ha de fer en condicions.

I, per tant, a l'espera de que el desplegament de l'oficina judicial arribi, doncs, a la seva totalitat, com dic, nosaltres creiem que aquesta és una bona proposta, que pot ajudar al bon funcionament de l'Administració de justícia a Tarragona, i insisteixo que hi donarem el nostre suport.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Aquesta proposta de resolució podria ser una continuació de l'anterior proposta de resolució: d'una forma combinada, tenir ciutat de la justícia a Tarragona i la implantació, no ben bé del servei comú de notificacions i embargaments, però sí de les funcions que podria fer un servei comú de notificacions i embargaments, que és el que s'està plantejant. Vull dir que hauríem també de diferenciar per veure realment què és el que proposa aquesta proposta de resolució.

Això sí, també ens podríem trobar que hi ha ciutat de la justícia a Tarragona i no tenim la concreció del servei comú de notificacions i embargaments i que anem a una cosa molt més estranya, fins i tot: que, tenint la ciutat de la justícia, doncs, no es faci efectiu. Podrien passar totes dues coses.

Nosaltres, amb la mateixa racionalitat que plantejàvem en l'anterior proposta de resolució, de l'experiència que tenim fins ara, la centralització és positiva per als professionals, per als treballadors i per a les treballadores; i per als professionals indirectament també per als justiciables, que són els que al final ens han de preocupar més.

I des d'una perspectiva de l'Administració, doncs, és més eficient. El que hem descobert quan s'ha anat a unificar en allò que popularment en diem «el SAC» és que, doncs, funciona millor que com funcionava abans i fins i tot evita uns determinats problemes en la trava d'embargaments, en l'execució de sentències, que abans ens podia comportar diferents problemes, quan fins i tot el títol declaratiu tenia orígens en diferents partits judicials.

Del que es planteja a l'esmena que proposen el Grup Republicà i el Grup de Junts per Catalunya, nosaltres voldríem aclarir..., perquè no ho volem malentendre, i no sé el que s'ha dit, ja ho avancem, eh?, però no hi ha cap prohibició ni és no ajustat a dret el que s'està plantejant a la proposta de resolució. També diem que nosaltres en ocasions vindrem i votarem qüestions que no són ajustades a dret i no tenim cap problema, perquè ens prima la política, i no pas la legislació vigent. Però en aquest cas, del coneixement tècnic que nosaltres tenim, pensem que no hi ha cap impediment legal perquè es pugui fer efectiu.

I és per totes aquestes qüestions i veient que al final també el que el mateix Grup Republicà i el Grup de Junts per Catalunya plantegen, que és deixar-ho tot al procés d'implementació de l'oficina judicial..., doncs, com estem igual, que és *sine die*, evidentment, votarem a favor de la proposta de resolució que ens ha fet el Grup Socialistes.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, nosaltres no acceptarem l'esmena, perquè entenem que és una esmena totalment oberta, que parla de continuar amb el procés d'implementació de l'oficina judicial arreu del territori, però, en qualsevol cas, no parla en cap cas de la situació de Tarragona ni de quan és el termini..., de la calendarització que correspondria a la implantació a Tarragona.

S'ha parlat aquí de la practicitat. Mirin, nosaltres precisament hem presentat aquesta proposta de resolució atenent a la practicitat, atenent al que ens va arribar del deganat del mateix..., del jutjat de Tarragona, que no entien com no hi podia haver un servei de notificacions centralitzat; com un jutge feia una resolució que se li havia de comunicar a un ciutadà, i el jutge del jutjat del costat també, i havien de sortir dos notificadors diferents a fer la notificació a aquest ciutadà. Aquestes coses s'han de poder evitar.

I aleshores ens podem agafar a articles i ens podem agafar a normativa molt específica i podem no voler solucionar el problema, o ho podem fer, evidentment complint la normativa, però amb la voluntat de solucionar els problemes. I és amb aquesta voluntat que nosaltres hem presentat aquesta proposta de resolució, i és amb aquesta voluntat que no els acceptarem l'esmena.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Passem a la votació, si els sembla...

Doncs vots a favor de la proposta de resolució?

Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Parlamentari Socialistes, Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent i Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, 10 vots.

Vots en contra de la proposta de resolució?

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà; crec que són 10 vots.

Abstencions?

No n'hi ha cap.

Hi ha un empat. Per tant, els explicaré com procedirem en el cas de l'empat.

Abans de proclamar el resultat, com a president d'aquesta Mesa, donaré la paraula a la vicepresidenta de la comissió, que farà unes consideracions sobre el vot ponderat i el debat que hi ha en aquest..., parlamentari sobre aquest tema. Quan ella hagi acabat, passaré a proclamar el resultat.

La vicepresidenta

Esta vicepresidenta considera que el resultado de la votación que va a proclamar el presidente de la comisión es erróneo, ya que implícitamente ha computado como válidos los seis votos que corresponderían a los diputados suspendidos por imperativo legal y en virtud del auto del Tribunal Supremo de 9 de julio del 2018. Por tanto, considero que la correcta aplicación del criterio de ponderación que establece el artículo 102.2 del Reglamento del Parlament no puede considerar que los grupos de Junts per Catalunya y Republicà dispongan en el Pleno de los votos de los diputados suspendidos en sus funciones por imperativo legal, siendo arbitrario e injusto el acuerdo de la Mesa del Parlamento en sentido contrario.

En consecuencia, solicito que quede constancia en el diario de sesiones de esta expresa oposición e impugnación de la decisión por la presidencia de esta comisión, de computar votos no disponibles en el Pleno y a efectos de la eventual tutela del derecho fundamental a la representación en condiciones de igualdad, que se está viendo perturbado por la decisión de esta presidencia. También realizo reserva de las acciones de tutela que sean necesarias.

Nada más. Gracias.

El president

Gràcies, vicepresidenta. (*Rosa Maria Ibarra Ollé demana per parlar.*) En principi no preveig un torn de paraula...

Rosa Maria Ibarra Ollé

Per una qüestió d'ordre, president.

El president

Doncs digui, digui, diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí; nosaltres hem fet reconsideració a la Mesa del Parlament respecte de la situació de majories o no dins de les comissions d'aquest; per tant, creiem que fins que la Mesa del Parlament no es pronunciï respecte d'aquesta consideració, d'aquesta reconsideració, no es pot prendre una decisió a efectes de qui té majoria o no en les comissions.

Gràcies... I, per tant, no estariem d'acord que això fos així.

El president

Gràcies, diputada. Algun grup parlamentari vol fer una puntualització? (*Magda Casamitjana i Aguilà demana per parlar.*) Endavant, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Sí; nosaltres, com a Grup Parlamentari Republicà, creiem i insistim en que actualment és vigent l'acord de mesa del dia 18 de setembre de 2018 –no sé si cal que el lle-

geixi, però...–, que diu que «la Mesa del Parlament, en virtut de les facultats d'adoptar les decisions que requereixen les tramitacions parlamentàries en cas de dubte o llacuna reglamentària que li confereix l'article 37.3.a del Reglament, acorda que la igualtat de vots en les votacions d'una comissió pot dirimir-se conformement amb el criteri sostingut habitualment a la cambra, així és, ponderant el nombre de vots que cada grup disposa en el Ple, entenent que això últim es refereix al nombre de diputats de cada grup que mantenen la condició plena de membres del Parlament».

(Eusebi Campdepadrós i Pucurull demana per parlar.)

El president

Endavant, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Moltes gràcies, president. Únicament per manifestar la nostra adhesió al manifestat pel Grup Republicà.

(Vidal Aragonés Chicharro demana per parlar.)

El president

Endavant, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí; per, evidentment, manifestar que, més enllà que nosaltres tinguem una altra posició política sobre la discussió d'avui, el que no voldrem mai és que es pugui pertorbar el resultat d'una votació, que significa que en aquest cas deu vots són més que uns altres deu vots, però amb un raonament diferent al que s'ha fet des del Grup Republicà, i molt més simple, que és: amb independència que hi hagi uns diputats o unes diputades que votin o no puguin votar..., per a aquest grup el raonament no és aquest, sinó que és un altre ben diferent, sinó que els grups en la seva totalitat tenen uns vots, amb independència de la concreció individual de cadascun dels diputats i les diputades, i, per tant, si els grups tenen uns vots, aquesta és la manera amb la qual s'ha de quantificar quan tenim empat a les comissions. I si no es fes –que, per sort, sí que em sembla que serà la pràctica que farà el president d'aquesta comissió– el que s'estaria pertorbant seria absolutament qualsevol expressió de democràcia i d'allò que el 21 de desembre el poble de Catalunya va votar a les urnes.

El president

Gràcies, diputats. Fets els aclariments per part de la vicepresidenta i de tots els grups parlamentaris, proclamaré el resultat. Evidentment, no donaré l'opinió del meu grup parlamentari, eh?, que en aquest moment crec que no correspon donar-la ni és necessària; actuaré estrictament com a president de la comissió que ha rebut una comunicació de la Mesa d'aquest Parlament, en què em diu que el criteri que la Mesa dona és que, en el cas d'empat, farem servir la ponderació de vot.

I, per tant, proclamo que aquesta resolució, amb aquesta ponderació de vot, queda rebutjada.

Proposta de resolució sobre la presència equilibrada de dones i homes en la Comissió de Codificació de Catalunya (retirada)

250-00171/12

Seguim amb l'ordre del dia. El Grup Parlamentari Socialistes em comunica que el punt número 5...

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí; nosaltres la retirarem, aquesta proposta de resolució. Refarem el seu contingut i la tornarem a presentar en un altre moment.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per tant, el punt número 5 queda retirat de l'ordre del dia.

Proposta de resolució sobre la situació penitenciària de les persones empresonades per la seva activitat política

250-00213/12

Passem ja al punt número 6: Proposta de resolució sobre la situació penitenciària de les persones empresonades per la seva activitat política, que presenta el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Dono aquesta resolució per defensada, i, per tant, com que s'ha presentat una esmena conjunta de Junts per Catalunya i del Grup Parlamentari Republicà, dono la paraula a aquests grups parlamentaris per defensar l'esmena. En primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari Republicà.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, president. En tot cas, nosaltres vam presentar una esmena al quart punt de la proposta de resolució, que compartim en la seva totalitat, però entenem que hi havia aquest darrer punt. Parlava de la situació dels presos en el moment en que estaven en presons espanyoles; en aquests moments ja s'ha procedit, diguem-ne, al seu règim de presó a presons catalanes, i, per tant, entenem que era sobrer aquest quart punt i, en tot cas, vam presentar l'esmena.

Aprofito..., diguem-ne, més enllà de posicionar-me amb relació a l'esmena, estem d'acord amb la resta dels punts que es proposen en aquesta proposta de resolució. Entenem i s'apunta en aquesta proposta de resolució la voluntat i s'apunta la possibilitat de que amb el canvi de Govern espanyol a partir de l'1 de juny, a través de la moció de censura, hi hagi hagut algun canvi en l'executiu espanyol i en el que és l'Administració espanyola en el seu conjunt. Nosaltres, per desgràcia, veiem que aquest canvi no s'està produint, i en tenim diverses mostres; en tenim diverses mostres, començant per les declaracions del ministre d'Exteriors, senyor Borrell, amb unes actuacions clarament antidiàleg al país. Sembla que hi hagi algú que tingui la disponibilitat de rebentar qualsevol via de diàleg que pugui haver-hi, amb accions molt contundents, amb intents d'evitar el desplegament de tota la diplomàcia catalana i, a més a més, amb un exercici que ens sembla antidiplomàtic, i precisament ens sobta que sigui el ministre d'Afers Estrangers qui l'estigui duent a terme. De moment han aconseguit la retirada de cinc cònsols de cinc països diferents: de Letònia, Bulgària, Filipines, Finlàndia i Grècia, fa poques hores, dels cònsols destacats a Catalunya. I, per tant, ens sembla, diguem-ne, que aquesta no ha de ser l'actitud del ministre d'Exteriors.

Ens sobta també que en aquest punt de diàleg el Govern espanyol impulsi la impugnació davant el Tribunal Constitucional d'una resolució clarament política com vam adoptar en el plenari del Parlament la setmana passada, de reprovació de l'actitud i l'actuació del rei Felip VI, i que, per tant, des d'aquest punt de vista, sembla que tinguin interès a limitar el dret d'expressió que ja se n'ha fet, de fet, ús en diverses ocasions.

Per tant, creiem que no hi ha un canvi, no ens mostren en cap moment aquest canvi de voluntat de la... Hi insistim, també, el que cal..., i una altra mostra, diguem-ne, de voluntat per part de l'executiu espanyol seria donar instruccions a la fiscalia general per a l'arxivament de les causes de totes les persones que en aquests moments estan empresonades i les altres que estan investigades, però, a més a més, creiem que hi ha un munt de causes judicials obertes on la fiscalia també hauria de donar instruccions.

Aquesta setmana assistíem, acompanyàvem algun alcalde a declarar davant de la fiscalia; la setmana vinent també hi han més alcaldes citats a declarar davant de la

fiscalia. No ens sembla de rebut que aquesta sigui la mateixa actuació. El Govern espanyol pot donar instruccions a la seva fiscalia perquè arxivi o demani l'arxiu d'aquestes causes, i no la instrucció precisament i el manteniment d'aquestes causes obertes que no tenen cap mena de sentit a totes, totes, a totes llums.

Seguim insistint-hi: aquest país s'ha mogut sempre a través del diàleg, a través, diguem-ne, de la voluntat d'entesa amb tothom; ho seguirem fent així. L'independentisme s'ha mogut amb una clara voluntat d'entesa, de diàleg. Hem intentat el diàleg en nombroses ocasions amb el Govern de l'Estat, que una i altra vegada l'ha anat tancant. Sembla que l'executiu actual tampoc no té aquesta voluntat d'entrar en aquest diàleg, i nosaltres creiem que el contenciós català s'ha d'acabar com en qualsevol democràcia de les actuals, modernes, eh?, com estan fent al Canadà o com fan a Gran Bretanya: s'acaba a les urnes i tenint en compte quina és la voluntat expressada pels ciutadans. L'última, la darrera vegada vam tenir ocasió, el 21 de desembre, amb una clara majoria, una clara voluntat de posicionament del país... I, per tant, entenem que el Govern de l'Estat, en base a això, hauria de tendir a fer possible el compliment també d'aquest diàleg i a entendre ja, d'una vegada per totes, que no estem davant d'un contenciós judicial. Que s'aturin totes les accions judicials, que s'alliberin els presos, que es tanquin totes les causes obertes i que s'acabi amb la resolució del conflicte en una taula de negociació, que és on acabarà. Els agradi més o els agradi menys, aquest conflicte acabarà en una taula de negociació i a les urnes una altra vegada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, també per defensar l'esmena, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Endavant, diputat.

Eduard Pujol i Bonell

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor Nuet. Si ho passem per la traductora, allò que ara estem discutint avui, gràcies a la iniciativa del Grup de Catalunya en Comú Podem, el que estem fent és parlar de presos polítics; passat per la traductora, avui parlem de presó i de presos polítics. Ens hem de pessigar, però és així: de l'existència de presos polítics a l'Estat espanyol, de presos polítics catalans. Els confesso que mai hauria arribat a pensar que un dia els diputats del meu país haurien de debatre en el meu Parlament sobre el fet que a l'Estat espanyol hi ha persones que arran de la persecució judicial a les seves idees són a la presó.

Més traductora. No ens enganyem, quan diem «són a la presó», això vol dir exactament presó per a idees, presó per a pensaments i posicionaments, presó per a ideologies i, si ho volem explicar encara més fàcil, presó per parlar, per dir, per expressar, presó per pensar. I en aquest punt és impossible no arribar a l'Ovidi Montllor: «Hi ha gent a qui no li agrada que es parli, s'escriu o es pensi en català. És la mateixa gent a qui no li agrada que es parli, s'escriu o es pensi.»

Avui fa un any i tres dies que Jordi Sànchez i Jordi Cuixart són a la presó –un any i tres dies. No els fa vergonya? Els reconforta? Fa basarda i vergonya.

El general Franco va morir al llit el dia 20 de novembre del 75; Espanya va firmar la seva entrada a Europa el 12 de juny de 1985, en un acte presidit per Felipe González i el ministre també socialista Gregorio Morán al Saló de Columnes del Palacio Real de Madrid, i aquest tractat d'adhesió va entrar en vigor l'1 de gener del 86. Érem a Europa.

I ara on som? Som a la vergonya de la presó. Avui hi ha murs que empresonen idees, les idees de llibertat i esperança d'aquest país.

Senyores i senyors diputats, que tothom pensi com vulgui, que tothom pensi el que vulgui. Tan extraordinària els sembla, aquesta afirmació? Pensar, expressar, raonar és l'antítesi de la presó per pensar, expressar, dir o raonar. Volem justícia.

I avui en aquesta sala del Parlament afegeixo: negar l'existència de presos polítics és miopia, miopia política; és no adonar-se que els propers podem ser nosaltres. I jo no vull que cap de vostès, pensin el que pensin, entri mai a la presó per les seves idees. Espero també que cap de vostès desitgi la meua presó.

El general Franco, que era un dictador, deia: «*Haga como yo, y no se meta en política.*» La política era ell, la por era ell i la repressió i la Dictadura eren ell. Avui la versió sofisticada, infantil i innocent d'aquest «*haga como yo*» és parlar de normalitat, de voler creure que vivim en normalitat; i no hi vivim.

En la negra nit del franquisme i en tots els règims totalitaris, aquells on s'ha empresonat per les idees, en el franquisme, els dies, els deia, tenien, oh!, vint-i-quatre hores, com els nostres dies; i les setmanes, set dies, com les nostres setmanes. I dels cirerers, saben què en collien, dels cirerers, en la negra nit del franquisme? Cireres. I dels presseguers, préssecs, com ara. I volen saber més? En la negra nit del franquisme hi havia lleis i institucions i governants i normes, com ara; i jutges i presons i fiscals i ministres i, com deia el senyor Sanglas, ministres d'Exteriors que, com ara, desconfiaven de l'exterior i censuraven cònsols i diplomàtics, com ara. I, com ara, els nens feien avions, sí, sí, avions de paper, que, a diferència d'ara, no eren una prova de rebel·lió i de violència, com sí que passa ara. Al franquisme, senyores i senyors diputats, hi havia normalitat, com ara. Doncs jo no vull aquesta normalitat i, els dic la veritat, els la regalo.

En Raimon –i vaig acabant–, que no és un independentista militant, més aviat al contrari, als anys seixanta cantava sobre la pau, quan la pau era la normalitat franquista que ara els dibuixava. I en Raimon deia: «De vegades la pau / no és més que por. / De vegades la pau / és com un desert. / De vegades la pau / tanca les boques / i lliga les mans, / només et deixa / les cames per fugir. / De vegades la pau. / De vegades la pau / no és més que això: / una buida paraula / per a no dir res. / De vegades la pau.»

Doncs bé, vostès, que són diputats escollits a les urnes, haurien estat feliços en aquella normalitat? Demanem la llibertat dels presos polítics; convidem el país a prendre consciència del valor que té defensar la llibertat i la democràcia, per molt que quan anem al supermercat o a qualsevol aplicació de mòbil enlloc hi diu «una tona de llibertat, tres unces de democràcia». No perdem els intangibles, perquè sense tampoc tindrem tangibles.

Senyores i senyors diputats, no volem presos polítics. I no volem creure que l'anormalitat sigui tenir un debat polític sense l'amenaça de la presó.

Fa un any no m'ho podia creure, encara no ens ho podem creure. Despertem d'aquest malson col·lectiu. Llibertat, justícia i prou presó. No són paraules, no estem en un foc de camp, és dir «prou», diguem «prou», diem «prou».

Hi ha qui defensa que la història és cíclica. Segurament per això la llibertat sempre torna. Que quan torni la miopia d'avui no els faci posar vermells. Mori la normalitat, visca l'anormalitat; mori la presó, visca la política.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Endavant, diputada.

Munia Fernández-Jordán Celorio

Gràcies..., señor presidente. Intentaremos ser breves, dada la hora de la comisión. En primer lugar, queremos agradecer, dar las gracias al grupo proponente de esta PR, a Catalunya en Comú. Pero además unas gracias muy sinceras, unas gracias grandes, porque realmente ayuda; no hay ironía ninguna en lo que estamos diciendo. Es decir, nosotros necesitamos que el Partido de Catalunya en Comú –al que también, bueno, pertenece Ada Colau, tiene otra marca en el resto de España, Podemos, el señor Pablo Iglesias...–, pues, necesitamos que en el resto de España, en Andalu-

cía, en Teruel, en la Rioja, en Baleares, en Sevilla, entiendan la posición que están teniendo aquí en Cataluña en el momento actual. Y esto nos ayuda muchísimo. Esta PR es un síntoma, es un paradigma de lo que está pasando con este grupo político.

Estamos teniendo muchos datos, últimamente. En breve, el señor Iglesias se reúne con..., en la cárcel, para negociar unos presupuestos. Y esta PR, como decíamos, nos ayuda, en primer lugar, a ver su política, o sea, su política a favor del separatismo en Cataluña. Usted no ha hecho una defensa como presidente, pero no pasa nada, porque se la han hecho, pues, el Partido Republicano del Parlament y el partido del señor Torra; han suscrito punto por punto el contenido de la moción. En ese sentido, ustedes, sí, siguen siendo la muleta del *procés*, la muleta del separatismo... Les ayudan, son sus compañeros indispensables, como también ha ocurrido ahora mismo en la votación de la Mesa de la pasada PR.

Y en el contenido de esta PR, pues en el contenido de esta PR ocurre exactamente lo mismo: más allá de ayudar a los demás grupos en este camino, ustedes muestran clarísimamente lo que entienden por estado de derecho, o más bien estado de no derecho, porque, claro, suscriben en los acuerdos de la propuesta de resolución, pues, que hay personas perseguidas judicialmente o en la cárcel por su actividad política aquí en España, aquí, en el año 2018. Pues, miren, no; pero una y mil veces no. Es que eso es falso; pero es que no lo dice ni la Unión Europea, ni los tribunales de justicia de Alemania, es que no lo mantiene nadie, solo ustedes, con su ceguera.

Estas personas que actualmente están en prisión provisional, pues algo harían, a lo mejor saltarse la ley; a lo mejor es que hay unos jueces que han determinado que cabe una prisión provisional. Y además han tenido todo el procedimiento penal para poder establecer sus escritos de defensa, solicitar que fueran puestos en libertad, etcétera. Es decir, los jueces actuaron. ¿Y por qué actuaron? Porque estamos en un estado de derecho de la Unión Europea. Una de las bases de la Unión Europea es que todos sus miembros sean estados de libertad, estados de derecho, con todos los derechos fundamentales y con una cosa importantísima: que son los poderes del estado, la independencia del poder judicial.

En el segundo punto dicen, en su propuesta de resolución, que se retiren las acusaciones judiciales. Y aquí ya le ponen el lazo a su concepto de estado de derecho. Es decir, que los tres poderes no..., molestan; ahora somos los políticos los que tenemos que determinar lo que tienen que hacer los jueces, en este caso que salgan de la cárcel, o decirle al Ministerio Fiscal también lo que tiene que hacer.

Es que además, cuando ustedes dinamitan los tres poderes, es que van directamente al principio de igualdad, al derecho fundamental del artículo 14 de la Constitución. ¿Qué les vamos a decir a los ciudadanos, a los que tienen una causa penal pendiente? Ellos..., no tienen derecho a decirles: «—No, bueno, vale, pues este delito no..., vamos a... —Salga usted de la cárcel. —No, que no voy a... Vamos a decir...» No. Los políticos, ustedes pretenden que se ponga su manto, sus superpoderes, el manto de impunidad, y que cometan presuntos delitos y no sean juzgados por ellos.

Este es el retrato de su PR. Por eso les damos las gracias e, insistimos, sin ningún ápice de ironía.

Con nosotros no cuenten para aprobar esta PR. No queremos una sociedad donde los políticos se puedan saltar la ley porque son políticos, mientras que las personas normales tienen que frenar en un semáforo en rojo, tienen que pagar sus impuestos y tienen que seguir la vida en convivencia, en un estado de derecho. Y, segundo, no al modelo que ustedes proponen, al servicio —al servicio— del nacionalismo, permanentemente al servicio del nacionalismo.

Una cuestión con lo que ha dicho el diputado del Grupo de Junts per Cat. Dicen que quieren justicia. No, no, ustedes no quieren justicia, ustedes quieren que los políticos hagan justicia, que es una cosa muy diferente.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant, diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bé, per nosaltres seria interessant, i fins i tot seria molt recomanable, que s'intentés separar els poders de l'Estat. Seria bo separar política i justícia, perquè els fem un mal favor, a la política i a la justícia, quan fem un barreig indestriable.

I, mirin, demanarem votació separada d'aquesta proposta, perquè hi ha uns quants punts en els que no estem d'acord, però hi ha un punt especialment en el que sí que estem d'acord, que és el que parla del diàleg. I hi estem d'acord perquè a més a més sabem que aquest diàleg es produeix. Abans s'ha volgut donar la sensació que era el mateix el Govern del PP que el Govern socialista que en aquest moment està governant l'Estat, i això no és cert. I no és cert perquè s'està produint diàleg i s'estan produint acords. I avui sortia una notícia precisament que deia que la consellera de Cultura i el ministre de Cultura s'havien posat d'acord en moltes coses, i s'havien posat d'acord fins i tot en el tema dels papers de Salamanca. Per tant, escolti'm, hi ha diàleg, hi ha acord, encara que vostès no ho vulguin veure, encara que això els trenqui el relat. I, per tant, aquí nosaltres votarem a favor d'aquest punt específicament.

I, senyor Pujol, sap què fa basarda, fa basarda, fa esgarripança i fa por, directament? El que fa por són les manifestacions de l'exresponsable de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, quan diu que la independència trigarà més, perquè no hi ha morts. Això és el que realment ens fa molta por.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Jo ja no sé per on començar. Però no em vull oblidar d'una cosa, perquè és un oblit que hem tingut a la comissió d'avui, o com a mínim vull pensar que és un oblit que hem tingut una part de diputats i diputades o de grups a la comissió d'avui.

Ahir, la directora general de Modernització de l'Administració de Justícia, la senyora Montse Muñoz, va anar..., o, més ben dit, estava present per poder tenir una comunicació amb relació a una reunió de coordinació amb òrgans del Consell General del Poder Judicial, i se li va tallar la comunicació simplement pel fet de portar un llaç groc. Estem a la Comissió de Justícia i no ho hem fet abans, però com a mínim traslladar al Departament de Justícia tot el nostre suport, absolutament tot el suport per la directora general de Modernització de l'Administració de Justícia. (*Aplaudiments.*) I pensem, a més, que guarda relació amb això.

No volia contestar, de veritat, a la diputada socialista, però, de veritat, miri el vídeo. És fet a la xarxa, en una televisió de base pública, amb una, a més, periodista molt curiosa quan pregunta, i realment el titular no es correspon amb el que s'està dient. Jo he volgut mirar el vídeo, perquè si hagués dit això també hagués dit aquest grup una cosa semblant, no?, igual al que vostè ha dit. Però no és això el que diu, i crec que hem de ser prou curiosos i prou curioses per veure realment que s'estan manifestant i com, de sobte, ens truquen familiars des de Madrid per dir que en *prime time*, a les tres de la tarda, en el telediari de Televisión Española, hi ha un representant català que està dient que ha d'haver-hi morts. I els hem de dir: «No és veritat, ho estan manipulant», perquè això es va fer fa dos dies al telenotícies a les tres de la tarda, i és una manipulació molt perillosa. Sé que la senyora diputada ho veurà, i després ho compartirà o no ho compartirà. La manipulació, no ho deia per vostè, eh?, ho deia pel que va fer Televisió Espanyola fa quaranta-vuit hores.

Després, amb relació a la proposta de resolució, nosaltres de veritat que no ho diem d'una manera irònica, ho diem amb tota la sinceritat: creiem que està carregada de bones intencions, aquesta proposta de resolució, de veritat, i creiem a més que el grup proposant està fent un exercici, no de sacrifici, però sí d'un gran nivell de responsabilitat política. Això sí, amb alguna de les qüestions que es plantegen aquest grup no està d'acord.

Està absolutament d'acord amb el primer punt, que és que a l'Estat espanyol es persegueixen persones per activitat política.

Amb relació al segon punt, que és el que planteja que el diàleg ha de prevaldre sobre els instruments judicials, doncs mirin, ens encantaria, ens agradaria equivocar-nos, ens agradaria molt que vostès tinguessin absolutament tota la raó, perquè serà la solució o una part de la solució al conflicte polític català. Però el plantejament polític d'aquest grup és que no anirà així –no anirà així. No serà el fet d'intentar fer prevaldre un suposat diàleg a l'actuació del poder judicial el que canviarà la correlació de forces que ara tenim ni el que provocarà una entesa amb l'Estat espanyol. Per una qüestió, a més, molt profunda políticament: perquè una cosa és l'Estat espanyol i una altra cosa és l'aparell de l'Estat espanyol; una cosa és fins i tot el que pugui fer el Ministerio Fiscal i una altra cosa és el que acabaran fent els tribunals.

Per cert, Ministerio Fiscal que no ens hauríem d'oblidar tots i totes els que estem en una comissió de justícia que és un poder autònom dins del poder judicial. Seria important també que tinguéssim clar alguns conceptes, de que el Ministerio Fiscal té una autonomia funcional autònoma dins del poder judicial i, per tant, pot tenir un cert marge d'actuació. Això sí, ho diem..., el que ens agradaria que hi hagués, l'encert per part dels proposants, a més amb tot el reconeixement.

Això sí, la darrera qüestió, amb relació a la quarta –i creiem que per això s'ha presentat una esmena de supressió. Per nosaltres, no és el moment d'anar a fer complir el reglament penitenciari, que és el que es proposa al quart acord de la proposta de resolució. Per nosaltres, l'única solució passa per la llibertat, la llibertat perquè són presos polítics, i, per tant, no anem a fer el compliment del reglament penitenciari i del que això significa, sinó que anem a demanar d'una manera clara, eh?, la llibertat dels presos polítics catalans i catalanes.

Com des del Grup Socialistes s'ha proposat una votació separada, això ens facilitarà que vostès vegin que la nostra intervenció no era incoherent; ara veuran com votarem amb relació a alguns punts favorablement i en d'altres farem abstenció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Se'ns ha informat que l'esmena presentada ha estat acceptada. Per tant, aquesta proposta de resolució queda finalment en tres punts, que són els que votarem. Recollim la proposta del Grup Parlamentari Socialistes i, si els sembla, votarem els tres punts per separat. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Ah, perdó; perdó, diputat. És que estava acostumat a la sessió que havia anat fins ara i... Té la paraula, endavant. I perdoni, eh?

Santi Rodríguez i Serra

No pateixi. Anunciar primer la substitució del diputat Xavier García Albiol, que és membre d'aquesta comissió, per la meua presència.

No; simplement, per posicionar-nos amb relació a aquesta proposta de resolució d'una forma molt nítida, molt clara, no? Dic «clara», amb la vista clara; jo, afortunadament, no tinc miopia. I a més a més ho dic en català: a Espanya no hi cap pres per les seves idees polítiques. Per tant, a partir d'aquí jo crec que és argumentació suficient per justificar el vot contrari a la proposta de resolució que s'està debatent.

Una segona consideració que crec imprescindible i de forma genèrica: democràcia i llei són una mateixa cosa. La llei precisament el que fa és protegir la mateixa democràcia. Per tant, qui vulnera la llei el que està fent és atacar la democràcia.

I, per acabar, com s'ha demanat votació separada del punt 2, que és aquell que fa apel·lació al diàleg, vull justificar explícitament el nostre vot contrari al redactat d'aquest punt 2, perquè fa referència al diàleg per sobre d'altres consideracions jurídiques, i entenem que això no forma part del que és el diàleg en el marc de la democràcia, que és el respecte a la llei. Per tant, com el redactat situa el diàleg per damunt de qualsevol altra consideració jurídica, com volent dir: «Bé, mentre hi hagi diàleg..., i si hi han vulneracions de la llei no hi han d'haver actuacions judicials», nosaltres volem expressar explícitament el nostre vot en contra d'aquest punt número 2.

El president

Gràcies, diputat. (*Vidal Aragonés Chicharro demana per parlar.*) Diputat, per què em demana la paraula?

Vidal Aragonés Chicharro

Per demanar votació separada no únicament del punt 2, sinó dels punts 1, 2 i 3.

El president

Els sembla bé a tots? Votem el 2, i votem l'1 i el 3 junts? (*Veus de fons.*) Tothom hi està d'acord? (*Veus de fons.*) No?

Vidal Aragonés Chicharro

Tot per separat. Ara s'ha plantejat el 2 per separat i quedarien l'1 i 3 conjuntament.

El president

Sí.

Vidal Aragonés Chicharro

També l'1 i 3 per separat.

El president

D'acord, d'acord. Doncs perfecte. Per tant, acceptem la votació separada dels tres punts. Votarem el punt 1, el punt 2 i el punt 3, eh?

Doncs comencem, si els sembla, la votació.

Vots a favor del punt 1 de la resolució?

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, 5; Grup Parlamentari Republicà, 5; Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, 1, i Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, 1. Són 12.

Vots en contra del punt 1 de la proposta de resolució?

Grup Parlamentari de Ciutadans, 6; Grup Parlamentari Socialistes, 2; Grup Parlamentari del Partit Popular, 1. Són 9. (*Veus de fons.*) Vuit? (*Veus de fons.*) Són 9, eh?

El punt queda aprovat, eh?

Passem al punt número 2.

Vots a favor del punt número 2?

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, 5; Grup Parlamentari Republicà, 5; Grup Parlamentari Socialistes, 2, i Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, 1. Són 13.

Vots en contra del punt 2?

Grup Parlamentari de Ciutadans, 6; Grup Parlamentari del Partit Popular, 1. Set en contra.

I abstencions al punt número 2?

Grup Parlamentari de la CUP, 1 vot.

El punt 2 queda aprovat.

Passem a la votació del punt 3.

Vots a favor del punt 3?

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, 5; Grup Parlamentari Republicà, 5; Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, 1. Són 11.

Vots en contra del punt 3?

Grup Parlamentari de Ciutadans, 6; Grup Parlamentari Socialistes, 2; Grup Parlamentari del Partit Popular, 1. Són 9, en contra.

I abstencions al punt 3?

Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

El punt 3 queda també aprovat.

Proposta de resolució sobre la retirada d'un monument franquista de Montserrat

250-00292/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 7, que és: Proposta de resolució sobre la retirada d'un monument franquista de Montserrat. Fa la proposta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant, diputada.

Rosa Maria Ibarra Ollé

No, president, comunicar-li que en aquest punt el diputat Ferran Pedret substituirà la diputada Alícia Romero...

El president

Molt bé; serà un plaer.

Rosa Maria Ibarra Ollé

...i en farà ell la defensa.

El president

Endavant.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Doncs, efectivament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta aquesta proposta de resolució, coneixedor com és de l'existència d'un monument dedicat al Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat, que es troba situat en el terme municipal de Monistrol, en unes instal·lacions molt properes al mateix monestir, de fet just al costat d'una cripta que al seu dia es va construir per acollir les despulles de més de tres-cents dels combatents d'aquest terç.

Hi ha diverses qüestions que es demanen. La primera d'elles i més significativa, si es vol, és la retirada del mateix monument, que consisteix en una figura a escala natural d'un combatent carlí moribund mirant cap al monestir de Montserrat, amb una placa amb una inscripció, diguem-ne, de lloança i d'exaltació de la participació dels carlins a la Guerra Civil, i concretament en el bàndol revoltat. I també demanem l'adaptació de la cripta a la Llei de memòria històrica, en el sentit de que no contingui elements d'exaltació del règim franquista, de l'aixecament militar contra la Segona República, o que puguin resultar humiliants per a les víctimes, no?

El que no demanem –i vull que quedi clar des del principi, perquè això en alguna informació periodística havia aparegut, i no voldria que haguéssim de tenir el debat aquí una altra vegada–, el que no demanem de cap de les maneres és el trasllat de les restes de les persones que allà, doncs, estan enterrades, eh? Això no es planteja. El que es planteja en darrer terme és que si, com a resultat de l'actuació prevista en la mateixa legislació de memòria històrica, dels comitès tècnics d'experts, resultés que el monument o algun dels elements presents en la cripta té algun valor històric, artístic, patrimonial, que porti a la necessitat de la seva conservació, museïtzació, etcètera, doncs, que això es faci d'acord amb la legislació.

Sabem que és una qüestió complexa; entre altres coses, diguem-ne, trenca alguns relats que s'han fet sobre les característiques i la naturalesa de la Guerra Civil del 36-39, però el cert és que hi va haver molts catalans i catalanes partidaris de la rebel·lió militar i després del règim franquista, i entre ells es compten els que voluntàri-

ament es van enrolar en les files de l'exèrcit franquista en diverses unitats militars, una de les quals és el Terç de Requetès de la verge de Montserrat; no l'única: també hi havia una centúria falangista composta íntegrament per catalans, però, que nosaltres sapiguem, no té cap monument.

Per tant, creiem que en compliment de les disposicions de la Llei de memòria històrica s'hauria de produir aquesta retirada del monument, eh?, i, com dèiem, també, l'adaptació de la cripta als requisits de la Llei de memòria històrica.

En el fons em sembla una petició raonable. El monument ha perviscut molt més del que semblaria normal, tenint en compte els consensos existents a Catalunya al voltant d'aquestes qüestions, probablement per una ubicació una mica, diguem-ne, amagada. Però el cert és que està en un espai d'accés públic, el que no deixa de ser una exaltació d'una sangonosa rebel·lió militar contra un règim democràtic que va derivar en una dictadura igualment sangonosa fins al darrer dia.

El president

Gràcies, diputat. S'han presentat, en aquesta proposta de resolució, tres esmenes, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà. Dono la paraula a aquests grups perquè defensin les esmenes; en primer lloc, al Grup Parlamentari Republicà. Endavant, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Gràcies, president. Hem fet una esmena, però sobretot del que diu la proposta de resolució en el punt primer: en el termini de sis mesos, que el trobem absolutament curt i, per tant, no podríem complir amb això.

I, després, que el que diu el punt 1 és «retirar el monument», tot. I en el punt 2 també diu «retirar», i aquí suposo que falta alguna cosa, perquè és «fer les gestions necessàries per retirar, dins el termini de sis mesos, per l'adequació de la cripta». Què retirem? I, per tant, en aquest context i amb aquest redactat, nosaltres hem fet una esmena, que era sobretot, perquè en el fons hi estem totalment d'acord..., amb la voluntat d'arribar a un acord. I, per tant, no entenem per què no s'accepta la nostra esmena.

La voluntat del Govern, com va dir molt bé la consellera en la seva compareixença i anem repetint i repetint i repetint, és de retirar tota la simbologia franquista de Catalunya. Lamentablement, la llei espanyola que el PSOE va impulsar i que Esquerra en el seu moment no va votar..., i que hi va votar en contra –perdoneu–, no atorga competències a la Generalitat per retirar aquest tipus de simbologia franquista.

Les esmenes anaven dirigides a dir que el Govern de la Generalitat, per descomptat, es compromet i ens comprometem a fer-ho impulsant la Llei de memòria democràtica, aprovada ja la memòria preliminar, que atorgarà les competències totals per fer el que el Grup Parlamentari dels Socialistes de Catalunya i Units ens demana en aquesta PR.

Malgrat això, cal deixar clar que els requetès no és un *valle de los caídos*. El Govern de Catalunya ja ha censat aquest monument en el cens del Memorial Democràtic. Insistim en que es va votar en contra de la Llei de memòria espanyola, perquè creiem, creien, Esquerra Republicana, que era absolutament insuficient, i insistim en que insuficient sobretot en el tema de veritat, justícia i reparació, i la no repetició.

Onze anys després, més tard, veiem que continuem amb la patata calenta. Per tant, Esquerra Republicana continua dient que aquella era absolutament incompleta. I, per tant, el que nosaltres creiem és que el tema dels requetès el resoldrem, per descomptat, entre tots, amb la Llei de memòria democràtica que farem.

I aquesta és la nostra voluntat en el fons, però no, en aquest cas, en la forma, per termini i perquè no tenim prou competències com per fer-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Endavant, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, crec que no cal argumentar per part del nostre grup la posició totalment contrària al franquisme i genèricament, evidentment, d'acord amb la intenció que té la proposta de resolució presentada, doncs, pel Grup Socialistes, de retirada d'aquest monument concret. Però també entenem que aquestes qüestions relatives a la memòria no les podem fer amb traç gruixut, sinó que hem de passar el pinzell fi; diria que aquest és precisament el cas d'aquest monument i cripta, cripta funerària, que hi ha del Terç de Requetès de Montserrat, precisament a Montserrat.

En primer lloc, bé, tots sabem que va ser una unitat, efectivament, composta per voluntaris catalans, que va combatre l'exèrcit franquista. De fet, va tenir un episodi molt destacat a la batalla de l'Ebre, amb l'atac a la punta Targa, on es van utilitzar..., els franquistes la van utilitzar de carn de canó, i va quedar la unitat pràcticament desfeta. De fet, en els espais de memòria de la batalla de l'Ebre es pot visitar aquest espai.

I, per tant, també atenent a una sèrie de consideracions pròpies del monument, i també de tipus legal, precisament la voluntat de l'esmena de fet era no només parlar de retirada, sinó d'adaptació, cosa que ens sorprèn una mica que no s'hagi acceptat, perquè precisament anava en aquest sentit.

La llei de què disposem actualment a Catalunya, el Memorial Democràtic, no estableix cap competència per eliminar simbologia franquista, i la legislació espanyola actual, que és la Llei de la memòria històrica, el que preveu és que s'han de retirar, doncs, plaques, objectes que signifiquin exaltació de l'aixecament franquista, exaltació de la Guerra Civil o exaltació de la Dictadura; però també estableix una excepció, l'article 15.2 en concret: que no serà d'aplicació quan les mencions siguin d'estricta record privat però que no continguin exaltació dels enfrontats.

Evidentment, és responsabilitat dels titulars dels espais la retirada. Aquí és on hem de començar a fer menció que el titular dels espais, el titular del terreny, aquesta vegada totalment legítim i legal, a diferència del que hem parlat anteriorment en aquesta comissió, és el mateix monestir de Montserrat, i té cedit l'espai on hi ha la cripta i el monument en usdefruit, doncs, a l'associació d'excombatents d'aquesta unitat militar, del Terç de Requetès de Montserrat i franquista. Per tant, evidentment, qualsevol actuació passa per l'autorització del propietari, que és l'Església, i el que en té l'usdefruit.

Aquest monument, el que és el monument de l'escultura a la qual ha fet referència el diputat Pedret, de l'escultura, doncs, del soldat en posició moribunda que hi ha a l'exterior, no conté cap element d'escuts o simbologia, insígnies franquistes. La inscripció del monument es limita a dir que es recorda el seu exemple i sacrifici del Terç de Requetès 36-39. Per tant, entenem que aquí no existeix una exaltació de l'aixecament, no hi ha cap exaltació explícita.

Sí, sí que és cert que a l'interior de la cripta hi ha diverses plaques, hi ha diverses inscripcions, i sí que n'hi ha una clarament, doncs, d'exaltació del franquisme o exaltació..., perquè fa referència a «*muertos por Dios y por España en la guerra de liberación*», que entenem que sí que en l'actuació, en l'àmbit posterior de la llei, tal com aquesta ho reguli, hauria de ser objecte, bé, de retirada, d'adaptació o d'explicació addicional; però aquí sí que a l'interior hi ha aquesta placa.

De totes maneres, recordem que és un espai privat –és un espai privat–; a l'interior només s'hi accedeix un cop a l'any, que els antics combatents, doncs, fan una missa en record dels morts de la unitat. Els morts que hi han enterrats allà, si no em fallen les dades, són 317 soldats. I, per tant, aquesta placa d'exaltació franquista tampoc és que estigui a la vista pública constantment.

I, en tot cas, sí que queda clar que per part de la Generalitat s'ha de treballar per incloure aquest espai dins de la Xarxa d'Espais de Memòria del Memorial Democràtic; per tant, està inventariat. A més a més, això permetria re significar la totalitat del conjunt, evidentment amb una explicació del context i de l'espai, perquè quedés lliure d'aquests elements vinculats amb la Dictadura. I, evidentment, la nova llei de la memòria ha de permetre aquestes actuacions.

No vull deixar de fer referència a una petició que va arribar aquí al Parlament, doncs, a la Comissió de Peticions, precisament d'aquesta associació, que feia referència a l'àmbit legal, feia referència al caràcter privat de l'espai i, lògicament, sol·licitava que no es retirés.

Tampoc no podem deixar de fer referència que l'evolució, precisament, del carlisme posteriorment, amb la Dictadura..., part del carlisme va portar a formar part de la militància antifranquista, van arribar fins i tot a participar a l'Assemblea de Catalunya.... (*Veus de fons.*) Això és cert, després em podrà..., admeto que pugui discutir el valor que pugui tenir, però part d'aquest carlisme va participar a l'Assemblea de Catalunya.

I en aquest sentit no puc deixar de fer menció..., i sense que això signifiqui en absolut cap blanquejament del seu passat franquista i que, evidentment, van combatre al costat del dictador, però Carlistes de Catalunya va fer públic un posicionament precisament davant d'un fet recent, que és el que ens ha portat a tots els diputats que avui som aquí, que són les eleccions del passat 21 de desembre, en què deien que «el 21 de desembre no hi haurà unes eleccions normals. La situació, sobretot des dels fets del 20 de setembre, intolerables, és d'excepció. La brutalitat de l'1 d'octubre, injustificable, contra la nostra gent fou un punt d'inflexió. La suspensió de l'autonomia, anant més enllà del que permet la pròpia Constitució del 78, un veritable cop d'estat. El procés judicial, sense garanties jurídiques, l'empresonament i allunyament de presos polítics democràtics, l'exili que tantes vegades hem viscut els carlistes, un escenari repugnant i de degradació absoluta. Això va de garanties democràtiques, i els que no som independentistes som els màxims responsables d'aturar els qui, amb l'excusa de lluitar contra els independentistes, estan violant sistemàticament els drets fonamentals.»

Per tant, resumint, es tracta d'un espai privat, d'un espai de record a una unitat militar, que sí que conté un element d'exaltació franquista al seu interior, que evidentment, amb la llei que s'ha de desenvolupar, sí que s'haurà d'esmenar, però que, evidentment, tota...

El president

Hauria d'acabar, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

...a l'espai és perfectament explicable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Endavant, diputada.

Susana Beltrán García

Gràcies, president. Nosaltres vam tenir una discussió interna pensant en el supòsit d'aquesta retirada d'aquest monument franquista, si s'havia d'acollir a l'article 15.1, la regla general de la Llei de memòria històrica, o era una excepció segons l'article 15.2 d'aquesta Llei de memòria històrica.

Creiem, i el diputat socialista ho ha explicat molt bé, que no es tracta de retirar..., es tracta només de retirada del monument, i, per tant, creiem que és un supòsit que entra dintre de l'article 15.1, és a dir, que «les administracions públiques, en l'exercici de les seves competències, prendran les mesures oportunes per a la retirada d'es-

cuts, insígnies, plaques i altres objectes o mencions commemoratives d'exaltació de la rebel·lió militar, de la Guerra Civil i de la repressió de la Dictadura».

Per tant, hi votarem favorablement, perquè creiem, doncs, que hauria de ser retirat, aquest monument franquista de Montserrat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant, diputat.

(Remor de veus.)

Vidal Aragonés Chicharro

Faré, o farem, un exercici per no exaltar-nos; ho dic amb tota sinceritat, de veritat, eh?, per alguna de les coses que hem sentit d'alguns dels grups de govern. I demanaria, si us plau, silenci quan estem fent la intervenció els del Subgrup de la CUP.

Primer de tot, tenim una proposta de resolució d'un gran nivell de rigor, per no dir «de màxim rigor», perquè es diu d'una manera molt clara que no està fent referència a tots els carlins, sinó a una part de carlins i en una altra part de sectors ultraconservadors, lligats a més a l'Església catòlica o d'obediència a la jerarquia de l'Església catòlica. I, per tant, sentir que se'ns fa referència a aquella minúscula expressió que *a posteriori* han tingut els carlins, ja siguin els de Montejurra, ja siguin els carlins que després van fer-se de Carles Hug, ja siguin els que van fundar Esquerra Unida o ja siguin aquells que es declaraven del socialisme autogestionari..., ens sembla que es ve a justificar allò que no guarda cap tipus de relació, perquè aquests carlins no tenen absolutament cap relació, més enllà d'una tradició històrica i d'una determinada corona, amb els que van formar part del terç al que estem fent referència avui.

Jo de veritat que pensava que mai al Parlament de Catalunya parlaria d'això. Perquè quan penso en aquell terç el que estic veient és: front d'Aragó, assassinats –agost del 37–, assassinats sobretot de membres de la CNT. Estic veient, a Extremadura, a la Serena, assassinats –juny del 38–, curiosament, que van afectar molts membres del POUM –una de les poques zones, Extremadura, on el POUM tenia militants. Batalla de l'Ebre –juliol del 38–, on per cert va afectar d'una manera molt violenta militants d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també del PSUC, així com d'altres que després van formar l'Exèrcit Popular. I, per tant, que encara estiguem discutint sobre això... El que és aquest terç és la versió del franquisme més retrògrada i més conservadora, de caràcter ultracatòlic. D'això és del que estem parlant.

I, mirin, quan ens volen interpretar la Llei espanyola de memòria històrica i ens diuen que no conté exaltació..., és que jo puc veure un senyor i el que està fent (*l'orador mostra una fotografia del monument*), és que no és un *boy scout*, tinc molt clar el que està fent i quina és la imatge. I sota, per si algun en té dubtes, diu: «Recorda el seu exemple i sacrifici, 1936-1939.» Això és una humiliació, humiliació absoluta, que tinguem això: «Recorda el seu exemple i sacrifici, 1936-39.» Què era, una gira de concerts, el que estaven fent? No, estaven assassinant de la mà del franquisme; això és el que estaven fent.

I, per tant, li demanem que sigui la Generalitat de Catalunya qui ho faci. Perquè, si no ho fa la Generalitat de Catalunya, nosaltres ja ho avancem: ho farà el poble. I saben per què ho ha de fer la Generalitat de Catalunya i no ho ha de fer el poble? Perquè potser, si ho fem el poble, ho fem de la forma menys adient. Si ho fa la Generalitat de Catalunya podrà treure aquella estàtua, des d'un punt de vista museístic, què s'ha de fer o què no s'ha de fer... I la segona: per respecte a les famílies d'aquells que nosaltres rebutgem. Perquè també les seves famílies tindran dret a dir: «Nosaltres volem aquesta estàtua.» Si ho fa el poble, evidentment que no ho farem així, perquè no ho podem fer així. Per tant, compleixin les seves obligacions.

I, per últim, de veritat que som incapaços d'entendre...

El president

Diputat, hauria d'anar acabant.

Vidal Aragonés Chicharro

...-vaig acabant- les esmenes, cap de les tres que es plantegen. Per nosaltres la discussió no és si hem d'esperar una llei espanyola o una llei catalana; no és aquesta, la discussió. I a més queda molt clar en els dos punts el que s'està demanant: s'està demanant una cosa sobre l'estàtua i una altra cosa sobre la cripta. I crec, o creiem, que és prou clar.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Endavant, diputat. (*Santi Rodríguez i Serra renuncia a fer ús de la paraula.*) El grup proponent, si es vol posicionar sobre les esmenes.... Endavant, diputat.

Ferran Pedret i Santos

Sí; gràcies, president. A veure, pel que fa als motius exposats pel Grup Parlamentari Republicà, he de mostrar la meua disconformitat, perquè el sentit de les esmenes presentades no té res a veure amb els motius d'oposició que ha expressat respecte a la redacció literal. És a dir, si m'haguessin volgut plantejar una qüestió relativa al termini, n'hauríem pogut parlar, però m'haurien presentat una esmena relativa al termini, no dient que aquell és un espai que cal incloure en la xarxa de memòries i que el monument s'hi queda, per resumir-ho..., molt resumidament, no?

En segon terme, és veritat, hi ha una, diguem-ne, errada en la redacció, probablement en algun moment es va esborrar el que es demanava. Es demanava retirar els elements contraris a la memòria de dins de la cripta, i també de l'exterior, si es considera que ho són, que jo no soc qui per dir-ho.

Pel que fa als motius d'oposició exposats pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, jo he de dir, amb un to fins i tot encara més esforçadament contingut, que em sorprèn, em sorprèn enormement aquesta mistificació que es fa de la història del carlisme a Catalunya i al conjunt d'Espanya. És ben conegut que hi va haver una deriva ideològica de certs sectors del carlisme que va derivar, doncs, en el que s'ha comentat, no?, en una formació carlina partidària del socialisme autogestionari, una peculiaritat històrica, vaja, de la història política d'Espanya, que és aquesta. Però això no pot ocultar la participació activa del conjunt del carlisme i dels carlins catalans en l'aixecament franquista i la seva posterior absorció dins del moviment nacional de la Falange Española Tradicionalista y de las JONS, i tampoc el paper que juga encara avui el carlisme tradicionalista amb els homenatges que es fan. Perquè no és només que les famílies vagin a veure les restes o a visitar els seus familiars a la cripta: és que s'hi organitza anualment un homenatge en tota regla del tradicionalisme carlista, els participants, en el que..., en termes -que es poden veure també en vídeos a la xarxa en els darrers anys- de creuada nacional, etcètera, és a dir, amb tota la parafernàlia i la retòrica del franquisme. Per tant, «al tanto».

I quan es parla del tipus d'inscripció i el tipus de monument, mirin, un record històric del que va passar -per posar-ne un exemple que crec que tothom hi pot conèixer- són els cementiris militars alemanys que hi ha per tot Europa després de la Segona Guerra Mundial. Hi ha una creu o una làpida i hi posa: «Aquí reposa un soldat alemany, doncs, de tal any a tal any»; ja està. Aquí, com s'ha ja esmentat, hi ha una glorificació del seu exemple i sacrifici; les cites bíbliques estan triades i redactades de forma que també contribueixen a aquest context de glorificació, amb una certa exaltació de l'ús de la violència per preservar, diguem-ne, en fi, el tarannà d'un determinat poble, etcètera.

Per tant, crec que fariem tots molt bé d'aprovar aquesta proposta de resolució, en la que, per cert -i ho dic pels motius d'oposició de caire legal-, nosaltres no estem demanant necessàriament un...

El president

Diputat, hauria d'anar finalitzant, si us plau.

Ferran Pedret i Santos

...-acabo, però aquest argument és important-, no estem demanant una execució directa i immediata per part de la Generalitat: li diem que faci les gestions necessàries. Per tant, si això és en terrenys del monestir, com a institució que és el Govern de la Generalitat, que faci el que consideri convenient per fer-ho.

I que consti que s'han retirat altres monuments, eh?; no es pot dir que no hi ha manera de fer-ho, no tenim competències, i que la llei que hi ha no val. Recordin el monument a José Antonio a l'encreuament de l'avinguda de Sarrià amb l'avinguda Josep Tarradellas, com va ser demolit; recordin el monument que hi havia a l'inici de la Diagonal pel costat, diguem-ne, sud de la ciutat, com va ser retirat. Hi ha molts exemples de que objectes que exaltaven la Dictadura franquista han estat remoguts, fins i tot si eren escultures o monuments.

El president

Gràcies, diputats.

Si els sembla, passarem a la votació. Sí, diputada, per què em demana la paraula?

Magda Casamitjana i Aguilà

Li demano la paraula per al·lusions, trenta segons, president.

El president

Vinga, trenta segons, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Miri...

El president

No he sentit les al·lusions, però me la crec. Digui.

Magda Casamitjana i Aguilà

Sí; només per dir..., perquè ha al·ludit als grups de govern i, per tant, jo vull deixar clar la intervenció que ha fet Esquerra Republicana. Per tant, que estem absolutament d'acord amb el que ha dit el senyor Vidal, absolutament d'acord, i he dit que estàvem d'acord en el fons de la qüestió; per tant, aquí, si més no en el nostre grup, no hi ha cap problema. Entenem que hi ha un mal redactat en el punt 2 i que, per tant, en aquest cas no hem fet... Enteníem que en els sis mesos quedava clar que el que demanàvem és que estigués la nostra llei aprovada. Però, vist això, els grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya votarem a favor d'aquesta proposta.

El president

Gràcies, diputada.

Els sembla que passem a la votació, doncs? *(Pausa.)* Votem. Votem els tres punts conjuntament, eh?, votem el conjunt de la proposta de resolució.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Crec que per unanimitat, 21 vots... *(Veus de fons.)* Perdó; doncs, 20 vots a favor de la proposta de resolució: Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Parlamentari Socialistes, Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, Grup Parlamentari Republicà, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Vots en contra de la proposta de resolució?

No n'hi ha cap.

Abstencions?

Un vot, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La proposta de resolució queda aprovada.

Proposta de resolució sobre l'impuls de la renovació del sistema de refrigeració dels jutjats de Sabadell

250-00307/12

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és el punt número 8: Proposta de resolució sobre l'impuls de la renovació del sistema de refrigeració dels jutjats de Sabadell. Presenta la proposta el Grup Parlamentari de Ciutadans. Endavant, diputada, senyora Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar quiero saludar al decano del Colegio de Abogados, aquí presente, por su compañía.

Miren, yo quiero enseñarles esta foto. Quizá no la ven, porque como no están mirando, algunos de ustedes... Pero, bueno, es igual, ya se la explico. Pone: «Cie-ran los juzgados de Sabadell por las altas temperaturas.» Estos son los juzgados de Sabadell. Yo no sé si ustedes han estado en los juzgados de Sabadell, muchos de ustedes son de fuera, pero yo he ejercido allí durante mucho tiempo y me he preocupado de visitarlos también, y en concreto no hace mucho estuve también con mi compañero Manuel.

Les voy a explicar un poco cómo son, para que vean la problemática que tienen. Son dos torres acristaladas; tiene diecisiete plantas, una de ellas, y no se pueden abrir las ventanas. En la noticia que les enseñaba antes, que es de junio de 2017, los juzgados se tuvieron que cerrar por orden de la inspección de trabajo, dado que se estropearon compresores y llegaron a alcanzar temperaturas de treinta y cinco grados; treinta y cinco grados, y funcionarios y operadores jurídicos trabajando dentro.

En aquel entonces, el año pasado, se puso una especie de parche. El entonces *conseller* Mundó acudió allí, se arreglaron como pudieron y, como digo, se puso un parche, y se tuvo el compromiso de que se aprobaría una partida presupuestaria de 600.000 euros destinada expresamente a mejorar el sistema de refrigeración. Y les enseño, por si ustedes no lo tienen, la memoria del juzgado decano de Sabadell, donde lo expone expresamente.

Pues bien, como digo, mi compañero y yo estuvimos allí visitándolos, pudimos comprobar el mal estado de las instalaciones, pudimos comprobar cómo trabajan allí los funcionarios, de una forma realmente penosa: todos los expedientes por las sillas..., bueno, falta de todo. Y la verdad es que, como se dice con una expresión castellana, se nos cayó el alma a los pies cuando vimos aquello, porque además de las altas temperaturas, además estaban los funcionarios con ventiladores puestos allí, en sillas..., en fin, como podían trabajar. Y, ya digo, es penoso ver cómo los funcionarios están trabajando en estas condiciones, en estas malas condiciones, a lo que además tenemos que añadir que hay una sobrecarga de trabajo en los juzgados de Sabadell; en muchos juzgados de Cataluña la hay, pero especialmente en los juzgados de Sabadell.

Y, ya digo, aparte de las condiciones, penosas, en las que trabajan, hay que recordar –porque se lo recordamos– que también se les deben las pagas extraordinarias de 2013 y 2014. En estas condiciones, están trabajando. Y yo creo que ninguno de los que estamos aquí aceptaríamos trabajar en unas condiciones de este tipo.

¿Qué pretendíamos o qué pretendemos con esta propuesta? Pues simplemente pretendemos que el compromiso que en su momento se dio se haga, se solucione, y en el plazo establecido, tal y como se dijo, antes de finalizar el año 2018, se realicen las obras y pueda, como digo, cumplirse el compromiso adquirido.

Simplemente añadir que los funcionarios..., creo que todos somos conscientes de que los funcionarios, los abogados, los jueces, los secretarios judiciales, los fiscales, las personas que entran en los juzgados, creo que todos deberíamos ser conscientes de que debemos estar en un sitio público en unas condiciones dignas.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En aquesta proposta de resolució no s'han presentat esmenes; per tant, seguirem el torn de la resta de grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per... *(Remor de veus. La lletrada diu: «Hi ha una esmena –hi ha una esmena–, de Junts per Catalunya i el Grup Republicà.»)* Ah, sí? Doncs no la tinc. Doncs perdó, perquè en els meus papers no hi és, pel que sigui; perdonin. Doncs sí, s'han presentat esmenes, eh? Hi ha una esmena del Grup de Junts per Catalunya i del Grup Parlamentari Republicà i, per tant, dono la paraula a aquests grups. En primer lloc, al Grup Parlamentari Republicà.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, president. El Govern és conscient, som conscients de la situació existent als jutjats de Sabadell i, per tant, des d'aquest punt de vista compartim la necessitat de donar solució a aquest tema. Com vostè bé explicava, quan es va detectar el problema, quan es va donar el problema, el juliol del 2017, per part del Govern es va procedir a reparar els tres compressors que estaven en mal estat i, per tant, des d'aquell moment funcionen; se'ls va dotar d'un nou compressor que pogués actuar en el cas d'urgència, i, a partir d'aquí, el que es va fer és encarregar al departament d'obres un projecte, un projecte per fer possible la instal·lació i la renovació, el condicionament de tot el sistema de climatització, per un valor de 3 milions d'euros. Això, aquest projecte, ja està fet i, en tot cas, el que en aquests moments..., no es pot tirar endavant des del punt de vista pressupostari.

Aquesta és la voluntat del Govern i aquest és el compromís. I, per tant, i en aquesta línia, nosaltres havíem presentat una esmena, una esmena que a més a més hem intentat transaccionar. Vostè, en el procés de negociació, ens va demanar que posés una data. A partir d'aquí nosaltres hem ofert la possibilitat i garantir que aquest tema fos solucionat durant el primer semestre del 2019. Ens semblava que era una data assequible, era una data –ja li'n vaig explicar les circumstàncies– realista, a l'espera que el Parlament pugui aprovar el pressupost del Govern de la Generalitat i, a partir d'aquí, executar aquest projecte, que ja està fet i que, per tant, diguem-ne, hi ha partida pressupostària.

Una altra cosa, ja l'hi vaig dir, seria enganyar-se. En tot cas, si vostè no accepta, o en tot cas no hem pogut arribar a aquesta transacció, vostè no ha acceptat aquesta proposta... A nosaltres ens semblava que això donava sortida, donava..., poder solucionar aquest problema en un termini raonable.

Vostè segueix exigint el 2018, eh?, i ens diu: «Hi havia un compromís del conseller.» Doncs, miri, sap què és això? *(L'orador mostra uns fulls.)* És un informe elaborat per funcionaris del Govern de la Generalitat de les maleses i de les dificultats des de l'aplicació de l'article 155, del qual vostès són corresponsables. Aquest país ha viscut en un estat d'excepció i segueix sent en un estat d'excepció des del punt de vista jurídic i judicial, en molts aspectes, fins al mes de juny. Per tant, vostès, que reclamen l'aplicació d'aquests compromisos, vostès tenien la facultat durant aquests mesos de reclamar als seus amics de Madrid que haguessin executat tots aquests compromisos previs que hi havia al Govern de la Generalitat. Per tant, no ens vinguin a reclamar el que vostès mateixos han impedit amb els seus vots.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Endavant, diputat.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Senyor president, senyores i senyors diputats, faig meua i subscriu la intervenció del diputat Sanglas. La voluntat del Govern ha estat sempre arreglar això, no hi ha hagut manera de transaccionar, i precisament, atès que aquesta proposta de resolu-

ció el que evidencia és una preocupació pel servei públic, en aquest cas servei públic judicial per donar servei a la ciutadania, donar servei al justiciable, fem referència, com abans hi ha fet el diputat Aragonés, a que precisament en la reunió que hi havia per via telemàtica –es veu que hi ha llocs que es pot utilitzar la via telemàtica– amb el Consejo General del Poder Judicial i la representant del Govern de Catalunya, que era una reunió de feina, era una reunió per parlar de la problemàtica general als jutjats per les clàusules sòl, per donar, en definitiva, solucions a demandes de justícia i reparació per part de la ciutadania, doncs, prescindint absolutament d'aquestes necessitats de servei públic, d'aquesta necessitat d'atendre la ciutadania, pel sol fet de que duia un llaç groc a la solapa se li va tallar la comunicació. Per tant, va prevaldre la vulneració de drets, va prevaldre limitar la llibertat d'expressió, per sobre d'aquest suposat interès pel servei a la ciutadania que sempre al·leguen i mai no practiquen.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. En primer lloc, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí; gràcies, president. Saludar també el degà del Col·legi d'Advocats de Sabadell. Dir que, evidentment, donarem recolzament a aquesta proposta de resolució, perquè entenem que les condicions en les que es treballava, doncs, als jutjats de Sabadell..., és del tot impossible fer-ho en condicions. Creiem que els llocs de treball han de tenir unes condicions dignes per poder desenvolupar la tasca de les persones que hi treballen, i també per donar un servei de qualitat als usuaris i a les usuàries.

De fet, abans parlàvem de les moltes necessitats que té Tarragona, i és cert, Tarragona és una ciutat que té molts problemes, però, aprofitant que estem parlant de Sabadell, doncs, no només hi ha aquest tema de les millores que s'han de fer i del condicionament tèrmic de les instal·lacions judicials de Sabadell, sinó que Sabadell encara està esperant la realització de dos jutjats d'instància perquè es tirin endavant, eh?, i sabem que estan esperant, que se'ls va dir que es farien abans de finalitzar l'any, i això no s'ha portat a terme. I, per tant, creiem que és important no només que es realitzi aquesta modificació, aquesta millora necessària totalment a les instal·lacions, sinó també, doncs, posar sobre la taula el tema d'aquests dos jutjats de Sabadell.

Creiem que la proposta és prou raonable, en el sentit de dir: «Fem-ho abans que acabi el 2018.» Falten tres mesos; per tant, almenys començar tota la tramitació i tot el tràmit que s'ha de fer perquè es puguin fer aquestes obres. I, pel que ens ha comentat, doncs, la diputada de Ciutadans, la seva voluntat també era fins i tot d'allargar més aquest termini perquè realment fos possible, i sembla ser que el Govern no ha tingut aquesta voluntat o els grups que donen suport al Govern no han tingut aquesta voluntat de poder negociar.

Per tant, nosaltres votarem a favor, evidentment, de la proposta de Ciutadans. Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la presència del màxim representant dels advocats i les advocades de Sabadell o, més ben dit, del partit de Sabadell, no únicament de Sabadell, i tots aquells i aquelles que estan col·legiats allà.

No ens estendrem gaire, però ni tan sols s'inicien el 2017 els problemes que han tingut al jutjat de Sabadell o a l'edifici del jutjat de Sabadell: s'inicien abans. I no m'estendré gaire en els milers d'anècdotes que podríem explicar, no únicament de demanar, magistrats i magistrades, dispensar celebrar en toga, dispensar celebrar

amb corbata, dispensar celebrar amb americana, i arribar un moment on no era ni suportable físicament estar a la sala realitzant un judici. Això ha passat en aquest país.

Per tant, el que s'està demanant, per aquest grup, és un tema simplement de seguretat i higiene, vull dir, de compliment, de garantir el compliment de la normativa de seguretat i higiene. Perquè en aquest país tornarem a tenir un mes de juliol i un mes d'agost i, sobretot, uns finals de juliol amb concentració de molta activitat judicial, on es tornaran a donar temperatures amb què, amb legalitat a la mà, no es pot tenir un centre de treball obert.

Això sí, també agrair l'explicació que se'ns dona des d'un dels grups del Govern, amb relació que havien proposat que es fes efectiu durant el primer semestre del 2019. Si vostès haguessin traslladat això a l'esmena o haguessin traslladat una qüestió tan simple com «per la Setmana Santa del 2019», coincidint amb la reducció de l'activitat als jutjats, nosaltres estariem votant a favor de la seva esmena. Però el que tenim aquí, evidentment, és una qüestió una mica diferent: que no fixen el temps. I, com no fixen el temps, el que tenim fins ara és una proposta d'acabar aquest any, i en acabat aquest any és l'única garantia perquè el juliol del 2019, doncs, no tinguem situacions com les que s'han donat en els darrers dos anys, de que no és possible ni tan sols treballar.

I per això des de la CUP hi votarem a favor.

El president

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Endavant, diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Per anunciar el nostre vot a favor també en aquesta proposta de resolució. Aquest problema no és un problema nou, és un problema que s'arrossega d'uns anys enrere, i, per tant, creiem que és necessari, és, doncs, urgent que es posi fil a l'agulla. Segurament és difícil dur a terme totes aquestes obres durant el 2018; encara ho és més després de que el conseller d'Economia hagi tancat la caixa el 2018 i, per tant, no permeti fer despesa pública, però segurament no és tan difícil començar tots els procediments per tal de que això sigui una realitat.

Però, com s'ha acabat fent referència al 155 –ja feia estona que no ho sentia–, home, jo també voldria aclarir algun aspecte. En primer lloc, el problema no és dels sis mesos o set mesos d'aplicació del 155, és un problema que ja fa alguns anys que s'està allargant –primera qüestió. Segona qüestió: si el 155 hi ha tingut alguna cosa a veure, la culpa no és de l'aplicació del 155; en tot cas, la culpa és d'aquells que van provocar l'aplicació del 155. I en segon lloc, si a més a més el 155 es va allargar tants mesos, els vull recordar que hi va haver qui, tenint la possibilitat de formar govern, va trigar cinc, sis mesos en formar govern. Per tant, home, mirin-se també les responsabilitats que alguns poden tenir.

El president

Gràcies, diputat. Li donem de nou la paraula al Grup Parlamentari de Ciutadans perquè es pronuncii sobre les esmenes.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidente. Miren, no le podemos aceptor su enmienda, y usted sabe muy bien por qué. Usted ha hecho una enmienda inconcreta. Ya les conocemos; ustedes hacen enmiendas inconcretas, ¿por qué? Porque quiero dejar muy clara una cosa, porque quiero que lo sepan tanto los funcionarios de los juzgados de Sabadell, como toda esta sala, como todo el mundo. Hemos intentado transaccionar con usted. ¿Cuál es la propuesta que le hicimos? En el primer cuatrimestre del año 2019. (*Veus de fons.*) Oiga, no me niegue lo que hemos hablado, ¿eh? Le dije (*veus de fons*) en el primer cuatrimestre...

El president

Si us plau, diputat, no té la paraula, ara.

María Francisca Valle Fuentes

Le dije en el primer cuatrimestre, es decir, antes de mayo. Bueno, antes de mayo. Yo quiero una fecha concreta, no quiero que me vayan por el aire, que se vayan ustedes con palabras por el aire, como hacen siempre, y que no estén dispuestos a dar esa fecha y, por lo tanto, incumplan una vez más –una vez más, como ha dicho la compañera Rosa– los compromisos que ustedes tienen. Eso por una parte.

Usted, por otra parte, está dando la excusa –que es muy socorrida por ustedes– del 155. Esta es una excusa de mal pagador, no es ni más ni menos que una excusa de mal pagador. El señor Mundó se comprometió en su día –en su día–, en el año 2017, junio de 2017, a una partida de 600.000 euros para que se hicieran esas obras antes de finalizar el año 2018. ¿Cuándo se levantó el artículo 155? ¿Cuándo se levantó? ¿En junio? En junio de este año, ¿verdad? ¿En qué fecha estamos? En octubre. Entonces, ¿a qué esperamos? (*Veus de fons.*) Le estoy diciendo..., es una partida presupuestaria que ya tienen; por lo tanto, podrían perfectamente destinarla a lo que se dijo que la destinaban.

Miren, es muy fácil. Ustedes manejan, destinan el dinero que tienen, como lo tienen, como pueden disponer de él, pues lo manejan como ustedes quieren. Tienen dinero, pues mire, para destinarlo a subvenciones de medios de comunicación, para eso sí que hay dinero, ¿verdad? Nueve millones y pico. Oiga, por favor. Tienen dinero para publicidad institucional. ¿Cuánto? ¿Veinte millones? ¿Y no tienen 600.000 euros que ya estaban dentro de la partida presupuestaria? Eso, es que no se lo puede creer nadie.

Pero le digo más todavía: ni siquiera tienen ustedes la transparencia para entregar la documentación, cuando se la pedimos, de todos aquellos gastos que ustedes hacen. Porque le estamos pidiendo documentación en otras comisiones, y ustedes, pues ni siquiera la dan. ¿Por qué? ¿Por qué, si todo está claro, por qué no la dan?

Ustedes ni quieren gobernar, ni están gobernando, ni tienen voluntad de gobernar. Y todo esto se lo tendrán que explicar evidentemente a los funcionarios y a los operadores jurídicos de Sabadell, que son, esta gente, los que tendrán que volver este verano, de nuevo, a coger ventiladores y a abanicarse...

El president

Diputada, hauria d'anar acabant, si us plau.

María Francisca Valle Fuentes

Sí, ya acabo –ya acabo...

El president

Gràcies.

María Francisca Valle Fuentes

Y a abanicarse allí, mientras nosotros estamos aquí y ustedes, especialmente, están en el Gobierno tranquilamente en despachos climatizados. Eso se lo explican ustedes, porque yo no puedo entender que ningún grupo que defienda los derechos de los trabajadores vaya a votar en contra de esta propuesta.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada.

Passem a la votació, si els sembla.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Grup Parlamentari de Ciutadans, 6; Grup Parlamentari Socialistes, 2; Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, 1; Grup Parlamentari del Partit Popular, 1. Són 10.

Vots en contra de la proposta de resolució?

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, 5; Grup Parlamentari Republicà, 5.
Són 10.

Abstencions?

Una.

Com que tenim un empat, si els sembla, repetim o donem per repetit el procediment. Li dono un moment la paraula a la vicepresidenta, perquè pugui constar en acta la seva posició, i després proclamo el resultat.

La vicepresidenta

Gracias, presidente. Para hacer constar que, en caso de proclamarse el resultado de esta moción, de esta propuesta de resolución que se insta aquí, nosotros reiteramos lo manifestado en cuanto a la oposición a la proclamación del resultado de empate y consiguiente rechazo de la propuesta de resolución.

Rogamos se tome nota y conste en el *diario de sesiones*.

Gracias.

El president

Gràcies, vicepresidenta. (*Rosa Maria Ibarra Ollé demana per parlar.*) Endavant, diputada, sí, sí.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Per reiterar el mateix que hem dit en l'altra ocasió en què s'ha produït un empat. Hem fet una reconsideració a la Mesa del Parlament sobre el tema de la ponderació en el cas de l'empat de les comissions. Per tant, creiem que fins que la Mesa no resolgui aquesta reconsideració no es podria prendre aquest acord sobre la ponderació dels resultats a les comissions.

Per tant, manifestem la nostra postura, diguem-ne, en contra d'aquest tema.

El president

Hi ha algun altre portaveu que vulgui intervenir? (*Magda Casamitjana i Aguilà demana per parlar.*) Endavant, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Mantenim la postura que hem dit en el punt en què ens hem trobat amb la mateixa situació.

El president

Algun altre portaveu? (*Eusebi Campdepadrós i Pucurull demana per parlar.*) Diputat, sí.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Sí, senyor president. Mantenim la mateixa postura que en l'anterior votació, perquè entenem que s'ha d'aplicar el resultat de l'acord vigent de la Mesa.

(*Vidal Aragonés Chicharro demana per parlar.*)

El president

Diputat, endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Per reproduir exactament la mateixa manifestació que hem fet abans, que evidentment el trasllat no és..., els diputats o les diputades, més enllà que el Subgrup de la CUP consideri que sí que s'han de computar els vots d'aquests diputats i diputades.

I després, també, que abans no li hem prestat la suficient atenció, davant la manifestació de la diputada Rosa Maria Ibarra, considerem que, més enllà de que es pugui fer una consideració a la Mesa, s'ha de resoldre. I, per tant, tenim una decisió de mesa i s'ha de resoldre ara i aquí (*remor de veus*), i, per tant, que sigui el president qui proclami el resultat.

El president

Molt bé, diputat.

Torno a repetir el mateix que he dit abans: no expresso amb el meu vot i amb la meva opinió l'opinió del meu grup parlamentari, que és una opinió diferent, eh?; expresso l'opinió com a president d'aquesta comissió, escoltant, evidentment, el que la Mesa té acordat, i la Mesa el que ha acordat és que, en cas d'empat, fem servir el criteri ponderat.

Fent servir aquest criteri, aquesta proposta queda rebutjada.

Agrair al degà del jutjat de Sabadell la presència.

Donem per finalitzada la comissió, i demano als portaveus que es quedin un segon, perquè hem de fer un comentari; i als membres de la Mesa també.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i onze minuts.